

3. Afsnit.

De første år efter Martinus fik kosmisk bevidsthed.

Årene 1922 til 1929.

3.1 Kildematerialet.

Kildematerialet til denne periode er mere omfattende end til de tidligere omtalte perioder, idet vi foruden bogen ”Martinus erindringer” og de tilhørende originale lydbånd, også har et større materiale skrevet af Alf Lundbeck.

Vi har nogle artikler af Lars Nibelvang (Larsen), og ikke mindst hans manuskript der fortæller om netop disse år, hvor han næsten dagligt var sammen med Martinus og delte sin sparsomme indtægt med ham for at give ham ro til at skrive og udarbejde sine kosmiske analyser. Manuskriptet er i sin fulde ordlyd gengivet i appendiks A her i bogen, og der vil derfor kun blive givet henvisninger til dette manuskript i teksten, der vil ikke blive indlagt tekstafsnit fra dette. Lars Larsen har endnu ikke taget navneforandring til Nibelvang (det sker omkring 1933), så han vil derfor fortsat blive omtalt som Lars Larsen. Hvor der refereres til tekster fra Lars Larsens hånd som er skrevet efter at han tog navneforandring bliver han benævnt Lars Nibelvang (Larsen).

Herudover er der nogle oplysninger fra Per Thorells samtaler med Martinus, og lidt fra andre kilder.

3.2 Martinus er meget sammen med Lars Larsen og bliver introduceret hos hans venner og familie.

Martinus var næsten dagligt sammen med Lars Larsen der blandt venner gik under navnet ”Lasse”. De var fortrinsvis sammen om aftenen, hvor de ofte lavede mad sammen. Af og til var de også sammen om søndagen. Martinus skulle jo passe sit arbejde på mejeriet Enigheden, hvor han fortsat arbejdede på kontoret.

Lars Larsen indså snart at det ville være nødvendigt at Martinus opgav sit arbejde på mejeriet, for at han i større udstrækning kunne hellige sig arbejdet med at skrive og tegne symboler.

Lars Larsen tjente godt det år, og tilbød derfor Martinus at han ville støtte ham økonomisk. Martinus tog taknemmelig imod tilbudet, men pointerede, at støtten skulle opfattes som et lån som Martinus senere ville betale tilbage.

Det nære venskab mellem Lars Larsen og Martinus medførte, at Martinus fik kontakt med Lars Larsens familie og vennekreds. Martinus fik på denne måde i første omgang kontakt med Lars Larsens søster og svoger, Christine og Ole Sørensen og deres to døtre Emilie og Agnete der boede Pile Alle 7 H i stuen, samt tandlæge Palle Ivert og frue der var Lars Larsens venner og boede i Hillerød. Lars Larsen havde gået i skole med Palle Ivert, og deres venskab fortsatte op gennem årene.

Martinus fik som nævnt støtte af Lars Larsen i den første tid, og opsagde derfor sit arbejde på mejeriet. Efter mindre end et år gik Lars Larsen imidlertid meget ned i løn, og kunne ikke mere understøtte Martinus. Men nu trådte tandlæge Ivert til, og støttede Martinus økonomisk i en periode. Martinus blev dog klar over, at han måtte genoptage sit arbejde på mejeriet for at klare til dagen og vejen. Dengang Martinus fratrådte, havde han af mejeriets ledelse fået lovning på, at han kunne komme tilbage hvis han ønskede det. Han blev nu ansat ved selve mejeriproduktionen fordi han mente, at han ikke behøvede at bruge sin hjerne så meget her, som hvis han var blevet ansat på kontoret. Martinus konstaterede imidlertid, at han hver aften når han

kom hjem var alt for træt til at han kunne arbejde med at skrive og lave symboler.

Heldigvis var der andre venner der trådte hjælpende til, således at Martinus fra efteråret 1922 helt kunne hellige sig sit skrive- og tegnearbejde. Han måtte naturligvis leve meget spartansk for at få det til at løbe rundt, men det følte han ikke som nogen særlig belastning. Lars Larsen har i sit manuskript (gengivet i appendiks A) i afsnittet ”Under fattigdommens svøbe” givet et malende billede af hvor spartansk det var nødvendigt for dem begge at leve.

3.3 Martinus flytter fra pensionatet på Jagtvejen til et lille værelse på Pile Alle, 1922.

I realiteten flyttede Martinus ikke direkte fra pensionatet på Jagtvej til Pile Alle nr. 7 H. Han fremlejede først en lille lejlighed på Henrik Ibsensvej. Fremlejemalet kom i stand fordi den egentlige lejer skulle passe en syg dame, som boede et andet sted. Den syge dame døde imidlertid samme dag som Martinus flyttede ind, og fremlejemalet blev derfor straks opsagt igen. Det står ikke klart hvor længe Martinus boede på Henrik Ibsensvej, måske kun få måneder.

Det ser ud som om Martinus flyttede til Pile Alle 7 H i 1922. Hvis man undersøger sagen historisk hos de offentlige myndigheder ser det imidlertid ud til at han først flyttede til Pile Alle 7 H i 1924-1925. Går man til Frederiksberg Folkeregister konstaterer man at Martinus boede på Pile Alle 7 H, 2. sal tv. i perioden 19. august 1924 til 16. april 1929, men så stemmer det ikke at han boede på Pile Alle i næsten 7 år, som Agnete Sørensen skriver. Det står imidlertid fast, at Martinus flyttede fra Pile Alle i 1929. Dette er kun sagt for nøjagtighedens skyld. Det er ikke særlig væsentligt for klarlægningen af Martinus liv som sådan.

I 1924 blev der et lille værelse ledigt på adressen Pile Alle nr. 7 H, oppe på 2. sal. Det var i huset hvor Lars Larsens søster og svoger boede i stueetagen, i lejligheden til venstre for gadedøren. Lars Larsens søster og svoger lejede dette værelse til Martinus, og betalte huslejen. Værelset lå til venstre for trappeopgangen med et vindue ud mod forsiden af huset. Familien som udlejede værelset boede i værelser ud mod bagsiden af huset, i samme side.

3.1 - Pilealle nr. 7H.

Martinus flyttede ind i et værelse hvis vindue er det kvistvindue som ses til venstre på billedet. I tagetagen er der også to lejligheder, og det var i lejligheden til venstre at Martinus lejede værelset. Familien Sørensen boede i lejligheden i stueetagen, også til venstre, med to vinduer i facaden. - e

3.2 - Opgangen PileAlle nr. 7H er den der er længst tilbage i billedet. Den ligger på en lille blindvej der går vinkelret ind fra Pile Alle. Numrene på blindvejen er alle Pile Alle nr. 7 med forskellige bogstaver fra fra D til H. - e

3.3 - Ole Sørensen i sin havebetjentuniform.
Fotograferet 1945. - hm

3.4 - Christine Sørensen, som var
Lars Larsens (Nibelvang) søster. 1940. - hm

3.5 - Ole Sørensen og en kollega på arbejde i
Frederiksberg Have. 1945. - hm

3.6 - Christine og Ole Sørensens to døtre
Agnete som er den ældste og Emilie, den yngste.
Fotograferet omkring 1921. - hm

3.7 - Familien fotograferet i 1947.
Forrest Christine Sørensen, bagved Ole Sørensen,
for bordenden Helge Skyttegaard Hansen gift
med Emilie. I sofaen forrest Lilli gift med Agnete
og Emilies broder Richardt, Emilie Sørensen gift
Skyttegaard Hansen, og Agnete Sørensen. - hm

3.8 - Bryllupsbillede taget i 1946 ved "lillebror" Richardt Sørensens bryllup med Lilli. I forreste række fra højre ses Lar Nibelvang, Ole Sørensen, Christine Sørensen og brudeparret Richardt og Lilli Sørensen. Bag ved bruden ses Helge Skyttegaard Hansen gift med Emilie som står til højre for ham. Til venstre for ham står Agnete Sørensen. Til venstre for bruden ses bruden Lilli's forældre. Richardt Sørensen var keramikker og fotograf. - hm

Der var nemlig også to lejligheder på 2. sal, selv om der var skrå vægge, og dermed mindre boligareal. Martinus var meget glad for Christine og Ole Sørensens hjælpsomhed, og boede nu tæt på en familie i hvis hjem han i forvejen jævnlig var gæst. Familien Sørensen tog sig kærligt af Martinus. Han spiste sammen med dem, og fru Sørensen vaskede og reparerede hans tøj. Da Martinus lærte familien at kende havde Christine og Ole Sørensen to døtre Agnete på 8 år, Emilie på 5 år. Martinus kunne godt lide at lave lidt sjov og lege lidt med pigerne. På et tidspunkt sagde Martinus. "Endnu kan jeg modstå jer – men når I får jeres lillebror, så tror jeg ikke, jeg kan klare jer længere". Fru Sørensen studsede og sagde at hun bestemt ikke mente at hun skulle have flere børn. Et år senere fik de alligevel en lillebror. Det blev lillebror Richard. Vi har her et klart eksempel på Martinus clairvoyante evner.

Lars Larsen var tit ude hos familien på Pile Alle, og der udspandt sig ofte meget dybtgående samtaler mellem Martinus og Lars Larsen. Under sådanne samtaler skete det ofte at Martinus ind imellem vekslede et par ord med børnene. Lars Larsen havde svært ved at forstå, at Martinus så let kunne skifte fra den meget åndrige samtale til hyggelig samtale med småpigerne på deres niveau. Dette havde Martinus imidlertid ganske let ved, og det forringede ikke intensiteten af den dybtgående samtale han førte med Lars Larsen, når samtalen blev genoptaget.

Ole Sørensen var havebetjent i Søndermarken, som i forhold til adressen Pile Alle nr. 7 H ligger lige på den anden side af Pile Alle. Søndermarken var et yndet udflugtssted for de mindrebemidlede, og det skete derfor af og til, at Ole Sørensen fik et par lopper med hjem. Martinus fortæller at det også kunne ske at et par lopper hoppede over på ham, så han fik dem med op på sit værelse. Martinus kunne ikke dræbe

noget levende, og måtte derfor fange lopperne for at sætte dem ud af vinduet. Martinus fortæller i sine erindringer om et tilfælde hvor det lykkedes ham at fange den ene af to lopper, som han så satte ud af vinduet. Han skyndte sig at lukke vinduet, og gik i gang med at fange den anden. Da han med stort besvær havde fanget denne, for lopperne måtte jo ikke komme til skade, og derefter også ville sætte denne ud af vinduet, havde den anden loppe siddet på lur, og sprang straks ind igen. Det lykkedes efterhånden for Martinus at få begge lopper ud, men han morede sig meget over loppernes intelligente måde at håndtere livet på. Denne lille anekdote er meget betegnende for Martinus væremåde.

Han blev boende i dette lille værelse i syv år, til foråret 1929.

3.4 Martinus får økonomisk støtte så han ikke behøver at tjene til dagen og vejen, og arbejder intenst med at tegne sine symboler og skrive på sit store værk, 1922.

Nu hvor Martinus var blevet fritaget for det daglige arbejde på mejeriet, havde han tid og ro til at skrive. Han sad i sit værelse på Pile Alle og arbejdede hårdt for at øve sig i at formulere sig på den bedste måde, og derved gøre det så let som muligt for mennesker at forstå hans budskaber. Men en ting er at træne sig i at formulere sig om emner hvor der findes en almen accepteret terminologi (begreber), men noget helt andet og uendelig meget vanskeligere er det, at redegøre for fænomener og tilstande hvor der ikke findes begreber i forvejen. I sådanne tilfælde er man nødt til selv at udvikle brugbare og forståelige begreber. Det var netop et sådan dilemma at Martinus befandt sig i når han ville redegøre for den indsigt i universets love og mekanismer, som han via sin kosmiske bevidsthed var blevet i stand til at opfatte. Dette dilemma bragte ham ind på den tanke, at han måtte prøve at redegøre for sine budskaber ved hjælp af tegnede symboler. Med symbolbeskrivelse kunne han benytte sig af såvel former som farver, og ville derfor få et mere alsidigt værktøj til rådighed. Når sådanne symboler blev udviklet parallelt med teksten, ville det gå op i en højere enhed, og blive lettere tilgængeligt for læseren.

Man tænker måske ikke så meget over den her nævnte problemstilling når man studerer Martinus kosmologi, men man må nok sige, at kombinationen er overordentlig velvalgt og til gavn for det store

flertal af dem, der er interesserede i Martinus kosmologi.

Ud fra denne erkendelse gik Martinus derfor, på et meget tidligt tidspunkt, i gang med at tegne et stort antal symboler. Han sagde, at et af de symboler der gav ham de fleste spekulationer, var det han kalder "Hovedsymbolet". Han fortæller, at da han en dag stod ved sit tegnebord og var ved at afslutte arbejdet med dette symbol, blev han klar over at han ikke var alene. Han oplevede, at der på hver side af ham stod en hvidklædt skikkelse. De to skikkelser stod en stund helt stille med korslagte arme og betragtede hans værk. Efter at have stået der et stykke tid nikkede de og forsvandt igen. Sådanne oplevelser var med til at give Martinus den tryghed det var at vide, at han var på rette vej, og at han arbejdede godt og rigtigt med den opgave han nu var klar over, at han var forudbestemt til at skulle udføre.

Det var på grund af sine clairvoyante evner, at han var i stand til at se de to personer som lige er beskrevet.

I Per Thorells notater fra en samtale med Martinus den 30. september 1979, skriver han Følgende:

"Da Martinus havde tegnet hovedsymbolet og dermed havde fået grundenergiene på plads og således løst livsmysteriet, oplevede han en følelse af, at hele verdensaltet var med ham. De kosmiske facitter er i sig selv formløse og usynlige. Martinus giver i kraft af sit særlige skabertalent disse usynlige kosmiske realiteter form."

I en samtale forud, dateret 1. april 1979 udtaler Martinus: "Jeg har ingen interesser ud over at gøre Guds vilje"

I kildematerialet findes også en hel del beretninger som Martinus har fortalt til sine nærmeste, om hvad han oplevede med sine nye clairvoyante evner. Disse beretninger har jeg ikke gengivet, da de ikke i sig selv bidrager til en dybere forståelse af mennesket Martinus.

En vigtig kilde til sådanne oplysninger er en af Martinus venner Alf Lundbeck, som har nedskrevet en mængde oplysninger om hvad Martinus har fortalt ham, og hvad Alf Lundbeck selv oplevede i samvær med Martinus og de mennesker der omgav ham i årene 1928 til 1932. En årrække hvor Alf Lundbeck

næsten daglig havde kontakt med Martinus. Alf Lundbeck og hans moder var meget nært knyttet til Martinus i disse år, og de ydede begge en stor økonomisk hjælp til Martinus i denne periode.

At man ikke straks kan tegne ideelt udformede og klart forståelige symboler er indlysende. Man må øve sig, og tegne dem om og om igen til de bliver helt rigtige. Det erfarne Martinus også. I årene 1924 til 1929 indtegnede Martinus, efter grundige overvejelser, sine 10 første skitser i en bog som han kaldte ”Forstudier til Fremstilling af Livets Bog i Billeder”. Tanken var at de skulle indgå i det værk han så småt begyndte at skrive på. Han blev dog med tiden klar over, at symbolerne kunne udformes i en væsentlig lettere forståelig form, end den hvori han først havde tegnet dem. Han erklærede dem derfor ugyldige, og fremstillede helt nye udførelser. Han forærede senere (den 16. juni 1958) sin første skitsebog til sin daværende elev Per Bruus-Jensen, med besked på at han, med undtagelse af det første symbol i bogen, ikke måtte bruge symbolerne i sin undervisning i Martinus kosmologi. Per Bruus-Jensen var elev hos Martinus i årene 1957 til 1970 og har skrevet en række bøger om Martinus kosmologi. Om sit elevforhold til Martinus har han skrevet bogen ”Sol og Måne”, Nordisk Impuls, 2001, 108 sider. I bogen viser han i farver alle symbolerne fra ovennævnte skitsebog, og fortæller om sit syn på Martinus som menneske og lærer.

3.5 Martinus syn på symbolernes værdi, og hvordan de bør anvendes.

Martinus opfattede de symboler han fremstillede, som værende af stor åndelig værdi. Dette kommer til udtryk i en samtale med Per Thorell den 6. januar 1980, hvor Per Thorell taler med Martinus om at Thorell har fået foræret et halssmykke med JEG-symbolet (trekanten, solen og stjernekorset). Per Thorell refererer:

”Jeg ytrede noget om, at mit halssmykke med JEG-symbolet (trekanten, solen og stjernekorset) i guld, nok ikke var helt i harmoni med hensigten med dette symbol, men at det var fremstillet for at glæde mig på min 50-årsdag.

Martinus gentog, at symbolet var helligt, og kan have en vis magisk virkning. Det må ikke

profaneres, og må f. eks. ikke anvendes som motiv i håndarbejde og lignende.

Jeg henviste til, at man dog på Institutet sælger symboler i bronze til anbringelse på gravsten. Martinus svarede ikke på denne bemærkning og virkede i det hele taget let irriteret under samtalen om dette emne. Det er for øvrigt ikke første gang jeg oplever denne situation.”

I et andet tilfælde var der et ægtepar i Martinus vennekreds som havde fået fremstillet et lille gulvtæppe, der i farver viste symbolet ”Grundenergiernes kombination”. De var meget glade for det og viste det til Martinus, da han var på besøg hos dem. Martinus sagde blot at han ikke var glad for at nogle skulle træde på hans symboler. En anden af Martinus venner Henny Denker (Bøgedal) tilbød at fremstille et ryatæppe med dette symbol som Martinus kunne hænge på væggen. Det ville han gerne have. Hun fremstillede et smukt ryatæppe på 80 x 100 cm. Martinus havde Henny Denkers tæppe hængende på væggen i sin stue resten af sit liv.

3.6 Martinus laver lysbilleder af sine symboler.

Samtidig med at Martinus tegnede symboler, begyndte han også at skrive på den bog der senere skulle vise sig at blive det første bind i hans hovedværk. Den fik i første omgang titlen; ”Livets bog”. Værket kom i alt til at bestå af 7 bind.

Samtidig med at han skrev, tegnede han som sagt symbolerne. Da han havde fået nogle af symbolbillederne færdig, syntes han at det var på tide at anskaffe et brugt lysbilledapparat, og få fremstillet lysbilleder af disse symboler. Han ville nu holde foredrag og ved disse foredrag vise symbolerne for et større antal mennesker end han hidtil havde kunnet. Indtil nu havde han blot fremvist sine tegninger for nogle få mennesker ad gangen, som alle tilhørte hans vennekreds. Han blev dog nødt til at få hjælp og vejledning af en fotograf for at få symbolbillederne omdannet til lysbilleder, men det lykkedes. Vi skal her erindre at man på dette tidspunkt ikke bare kunne tage et farvefotografi af symbolerne da farvefotografiteknologien endnu ikke var udviklet.

3.7 Martinus skriver et brev til præsidenten for ordenen "Stjernen i Øst", Jiddu Krishnamurti, 1924.

I kilderne fra årene omkring 1924 findes ingen oplysninger om dette brev, men det har været omtalt i flere senere kilder, og har også været kritisk omtalt i Okkultisten, derfor behandles materialet her som en samlet redegørelse for emnet.

"Stjernen i Øst" med Jiddu Krishnamurti som præsident, var vokset ud af teosofien. På dette tidspunkt var forfatterinden Annie Besant præsident for Det teosofiske Samfund, der havde sit hovedsæde i den indiske by Adyar. Krishnamurti var Annie Besant's plejesøn.

En lille gennemgang af baggrunden for sammenslutningen "Stjernen i Øst" og dennes præsident Krishnamurti, har vi i en lille artikel i Okkultisten, marts 1940 side 44 hvor Chr. Beyer skriver om emnet. For at give læseren en lidt dybere kendskab til dette emne gengiver jeg her artiklen.

KRISHNAMURTI

Af CHR. BEYER

Lindegaardsvej 4, Svendborg.

Da sikkert en Del af dette Tidsskrifts Læsere har hørt Tale om den indiske Forfatter og Foredragsholder, hvis Navn staar over disse Linjer, kan det maaske have nogen Interesse at høre noget om, hvad det egentlig er, han vil. Det følgende gør ikke Fordring paa at være en tilnærmelsesvis Forklaring i den Henseende, men da jeg med Interesse har fulgt hans Færd, lige siden han i 1911 af sine Lærere og Opdragere blev præsenteret for Offentligheden, kan nogle personlige Udtalelser maaske tjene til i alt Fald nogen Klarhed over, hvad det er, han har at sige en Verden, der er i Skred.

Udgaet fra Brahminkasten (Præstestanden) og, som han selv har sagt, fra lille af opøvet i Hinduismens religiøse Kultus, der præger denne Kastes Liv lige fra Vugge til Grav, begyndte han tidligt at tænke over Livets

dybeste Spørgsmaal. I en ganske ung Alder blev han imidlertid adopteret af den kendte engelske Teosof Dr. Annie Besant sammen med en yngre Broder. Og hermed begyndte et nyt Afsnit af denne opvakte og grublende Hindudrengs Tilværelse.

Dr. Besant sørgede for, at Drengen fik de bedste Lærere og de mest ideelle Omgivelser i det teosofiske Hovedkvarter i Adyar nær Madras. Da han var 15 Aar, stiftedes paa Foranledning af det teosofiske Samfunds nuværende Præsident, Dr. G. S. Arundale en Orden „Stjernen i Øst“, for hvilken Krishnamurti skulde være Overhoved. Samme eller næste Aar rejste han til England, hvor han kom i Huset hos en højt kultiveret Familie og der fik Lejlighed til at gøre sig bekendt med Vestens Aands- og Kulturliv. Her traf han ogsaa baade franske og russiske Teosoffer, saaledes at hans Uddannelse blev meget alsidig.

Af den Paavirkning, han der var udsat for, fulgte imidlertid ikke, at han blev en god Teosof. Allerede fra Barn af havde han givet Udtryk for en usædvanlig Selvstændighed i Vurderingen af det, som Religion og Tradition gjorde Krav paa at eje, og efter at han i en Aarrække havde staaet som Overhoved for "Stjerneordenen", opløste han denne i 1929 med den Begrundelse, at eftersom denne Ordens Medlemmer ikke var kommet ud over det Stade, at de kronede en Leder, en Autoritet, var der ingen Grund til længere at opretholde en Organisation, der dog før eller senere maatte udkrystallisere sig i en Sekt, Religion eller Kirke.

Denne Handling, som han havde haft under alvorlig Overvejelse i et Par Aar, fortæller bedre end mange Ord Alvoren i hans Bestræbelser for at befri Menneskene for disse Lænker, som Religionsformer, Kirker og Trosbekendelser gennem Tiderne har været, og som nødvendigvis maatte føre til Uselvstændighed, Usikkerhed og Undertrykkelse af Individets Selvstændighed i Retning af selv at finde ud af Livets Mening med "Mennesket".

At denne Handling førte til en fuldstændig Forvirring indenfor Ordenen og delvis ogsaa indenfor det teosofiske Samfund er forstaaeligt nok, selv om det naturligtvis maa siges i fuld Alvor, at disse Organisationer netop indebar disse Muligheder for Opløsning af al ydre Autoritet. Siden da har Krishnamurti rejst i de fleste af Europas Lande (Rusland og Tyskland undtagen), i Nord- og Sydamerika, i Indien og Australien og talt til store Forsamlinger om det Lys, der som en vældig Oplevelse var faldet paa hans Vej.

Og hvad er det saa, han forkynder? At spørge om, hvad han lærer, er ikke korrekt; det er nemlig meget vanskeligt at faa fat paa, ja irriterende vanskeligt, fordi han henvender sig til en Evne i os, som endnu kun er i Knop: den intuitive Evne - ikke den religiøse Følelse alene, heller ikke Intelligensen alene, men en Evne, der fødes ved disses Sammensmeltning. Dette bliver til den umiddelbare Evne til at dømme om, hvad der for En selv er Ret uden Mellemløst af nogensomhelst Autoritet udenfor det "sande" Menneskes Verden.

Hvorvidt denne Tale har fænget i Menneskenes Sind er vanskeligt at sige noget om, eftersom der ingen haandgribelig Forbindelse findes mellem "Enere". Men at disse Toner har givet Genklang i trætte og skeptiske Sind og vakt Tro og Fortrøstning om, at Mennesket endnu har det bedste Afsnit af sit Liv tilbage, det er der ingen Tvivl om. Hvorfor skal vi slaa os til Ro med, at der ikke længere er nyt Land at indtage forude? Saa hellere indrømme, at Slægten stort set endnu staar med det ene Ben paa Dyrestadiet, og at det maaske netop er Opbruddet fra dette Stade, der karakteriseres ved de vældige Begivenheder i den ydre Verden, som vi er Vidne til i Dag. Hvorfor ikke regne med, at vi Mennesker enkeltvis maa igennem Prøvelser, førend vort Maa er fuldt, saaledes som det siges om Profeten fra Nazareth: "Forsøgt i alle Ting"! Altsaa Erfaringens Vej, ikke Troens!

Det kunde være fristende at give et mere udførligt Resume af Krishnamurtis Taler og Artikler, men af Hensyn til Pladsen maa det vente til en senere Lejlighed. Jeg skal da blot

henvise de interesserede til den Litteratur, der findes om disse Problemer. Særlig er der en Bog af Dr. Lilly Heber, Oslo: "Krishnamurti og vor Tids Krise", som for nogle maaske vil have Betydning.

Martinus skriver i sine erindringer at Annie Besant havde udpeget Krishnamurti som den nye verdenslærer, allerede medens han endnu var barn. Men som voksen protesterede han mod hendes forudsigelse af ham. Her siger Martinus ogsaa:

"Nibelvang (Lars Larsen) sendte omkring 1928 et brev til Krishnamurti. I dette brev blev Krishnamurti gjort bekendt med min eksistens og mission.

På min 39-års fødselsdag den 11. august 1929 opløste Krishnamurti den sammenslutning, der var dannet omkring hans person, og han erklærede, at han ikke ønskede tilhængere."

Den her omtalte sammenslutning er "Stjernen i Øst".

I sit referat af en samtale mellem Martinus og Per Thorell den 6. maj 1979, refererer Thorell Martinus for følgende oplysning:

"Medens Annie Besant opholdt sig i Holland i forbindelse med Krishnamurti's etablering der, fik Martinus den indskydelse, at han skulle skrive et brev i kode til hende. Brevet blev skrevet og afsendt, men Martinus fik aldrig noget svar. Nibelvang (Lars Larsen), der tidligere havde været knyttet til den teosofiske bevægelse, ville så skrive til Annie Besant, men da han bad Anna Schøtt om hun vilde oversætte brevet til engelsk, afslog hun det med den begrundelse, at hun havde travlt med at forberede "Mesterens komme", hvilket var en henvisning til det sideskud på den teosofiske bevægelse, der havde fået betegnelsen "Stjernen i Øst"."

I Okkultisten februar 1941, side 39 under rubrikken "Fra Arbejdsmarken" kan man læse:

Martinus sendte Torsdag den 4. December 1924 en Opfordring paa Dansk til Krishnamurti om at sætte sig ind i dette Sprog

og ”Livets Bog”s kommende Beskrivelse af Verdensbilledet. Heri stilledes i Udsigt en senere Afsløring af de to Læreres førjordiske kødelige Slægtskab. Også vi glæder os til at blive Vidne til en ny Bekræftelse på alle Religioners Enhed og fælles Udspring.”

I Okkultisten april 1943, side 82 er der et interview med en udbryder fra Antroposofien ved navn Heinrich Hansen. Han dannede en ny åndelig bevægelse ved navn ”Creosofien”. I dette interview gennemgås historisk de opsplittings af Antroposofien der fandt sted (hele interviewet gengives i det efterfølgende underafsnit: ”3.10 Martinus og antroposofien, samt diskussionen om ”Manden fra nord”). I artiklen i Okkultisten omtales også brevet til Krishnamurti. Her står:

”... Paa dette tidspunkt var nemlig den unge Martinus Thomsen dukket op paa arenaen, som i et brev af 5. – 12. – 24 havde opfordret præsidenten for ordenen ”Stjernen i Øst”, Mr. J. Krishnamurti til at lære sig dansk for at kunne studere det af M. under udarbejdelse værende storværk om livet; men skønt brevet var undertegnet med de initierede pragtfulde flammekors, blev det ikke besvaret.”

På sin rejse til Japan og Indien 1954 hvor Martinus besøgte Anna Ørnsholt, havde Martinus lejlighed til at hilse på Krishnamurti som tilhørte Anna Ørnsholts bekendtskabskreds. På sin rejse derud så Martinus Krishnamurti på afstand i en lufthavn under en mellemlanding, men Martinus henvendte sig ikke til ham, idet han ikke mente at de kunne samtale da Martinus ikke kunne tale engelsk, og der var ikke nogen i nærheden som Martinus kunne bruge som tolk. Martinus holdt foredrag i teosoffernes hovedkvarter i Adyar. Krishnamurti holdt samme sted en spørgetime for sine tilhængere i den store tempelhal i hovedkvarteret. Martinus overværede denne spørgetime. Martinus skriver i sine erindringer:

”Jeg overværede, hvordan han trådte ind i salen og bukkede for forsamlingen, idet han på indisk vis pressede håndfladerne mod hinanden. Derpå satte alle sig på gulvet og spørgetimen begyndte. Forsamlingen stillede en række

spørgsmål som han besvarede.

Efter spørgetimen hilste jeg på ham. Jeg udtalte min beundring for, at han i 1929 havde frabedt sig enhver form for dyrkelse som verdenslærer. Hertil svarede han ganske kort, at det hørte fortiden til.”

Man kan stille sig spørgsmålet, hvad er årsagen til at Martinus interesserer sig så meget for Krishnamurti at han skriver til ham?

Ordet ”Verdenslærer” er jo et stort ord, og Martinus føler sig jo allerede på dette tidspunkt sikker på at han er inkarneret på jorden med den opgave at fremsætte sin kosmologi, og derfor allerede på dette tidspunkt, opfatter sig selv som ”Verdenslæreren”. Måske er Krishnamurti den der på dette tidspunkt, af offentligheden opfattes som ”Verdenslærer” på grund af Annie Besant, der netop har søgt at påvirke teosofferne til at opfatte ham som sådan, og allerede har gjort det på et tidspunkt hvor Krishnamurti endnu var barn.

Hvad man skal forstå ved den sætning i den ene af teksterne fra Okkultisten, om det ”førjordiske slægtskab” er vanskeligt at tolke. Den må jo stamme fra Martinus, hvis det er sandt hvad der refereres. I så tilfælde drejer det sig måske om en form for en nær forbindelse deres sjæle imellem på det ikke fysiske plan, og fra før deres inkarnation på jorden. En relation som Martinus er bevidst om, på grund af sin kosmiske bevidsthed.

Måske er det dette forhold der intuitivt gjorde sig gældende i Krishnamurtis bevidsthed, og derfor medførte at han ikke ønsker at Annie Besant markedsførte ham som hun gjorde. I hvert fald var resultatet dette, at han den 11. august 1929 meddelte at han opløste sammenslutningen omkring sig og meddelte, at han ikke ønsker tilhængere.

Nogen vished om hvorvidt det forholder sig sådan har vi ikke, det kan derfor kun blive gisninger. Der må dog være noget særligt der har fået Martinus til at skrive til Krishnamurti, idet det er karakteristisk for Martinus, at han næsten i enhver situation holdt en lav profil, og slet ikke ønskede at føre sig frem, og ikke reagerede overfor hvad andre trosretninger sagde og mente.

Med en viden der er baseret på de oplysninger der foreligger på tryk sidder man tilbage med en vis undren over, hvorfor Lars Larsen og Martinus netop finder det relevant at skrive til teosofferne om Martinus eksistens og arbejde. Man forstår det ikke

helt fordi det ikke stemmer overens med Martinus almindelige væremåde, hvor han ønsker at holde en lav profil og arbejde i forholdsvis ubemærkethed.

Lykkeligvis kom Lars Nibelvangs (Larsens) Manuskript frem i lyset, og her får vi forklaringen, idet det sidste afsnit i manuskriptet som er gengivet i Appendiks A, og med overskriften: ”Vor Stilling til Ordenen ”Stjernen i Øst”” giver os forklaringen.

Lars Larsen så med sin dybe indsigt i teosofien og med sit kendskab til de nyeste strømninger inden for denne, at der måtte være en jordbund i disse kredse for Martinus kosmiske analyser.

Det ser ud til at det er sandt at Lars Nibelvang (Larsen) skrev et brev til Annie Besant for at gøre opmærksom på Martinus eksistens, og det er sandt at Anna Schøtt ikke ville oversætte det. Det blev derfor sendt uoversat (med dansk tekst) til Annie Besant i begyndelsen af 1925. Lars Nibelvang (Larsen) modtog aldrig noget svar.

Det fremgår derimod ikke af manuskriptet at der nogensinde har været sendt breve til Krishnamurti, hverken af Martinus eller Lars Nibelvang (Larsen). Dette kan dog ikke tages som et bevis for at disse, i Okkultisten omtalte breve, ikke har været sendt. Alf Lundbeck fortæller imidlertid i sit manuskript, at da Martinus var klar over at Krishnamurti var blevet udråbt til verdenslærer følte han det nødvendigt, at han skrev til ham og gjorde ham opmærksom på sin eksistens, måske fordi han var af den opfattelse at de var beslægtede på et åndeligt førjordisk plan.

Martinus har efter Alf Lundbecks oplysninger vist Alf en kopi af et brev som Martinus havde skrevet på dansk til Krishnamurti. Martinus har efter sigende læst brevet op for Alf. I brevet redegør Martinus for sin egen opgave i denne inkarnation, men anmoder Krishnamurti om ikke at opsøge ham hverken legemligt eller åndeligt, da Martinus indtil videre ønskede at være stort set ukendt. Alf Lundbeck siger at Martinus ikke underskrev brevet med sit navn, men han havde underskrevet brevet med et tegn der kun er forståeligt af højt åndsudviklede mennesker.

Når man læser Lars Nibelvangs (Larsens) redegørelse for sine bevæggrunde til at gøre Annie Besant opmærksom på Martinus eksistens kan man fuldt ud se grunden til dette. En grund som jeg i hvert fald til fulde forstår og respekterer, fordi den udtrykker stor forståelse for og kærlighed til Martinus og hans arbejde.

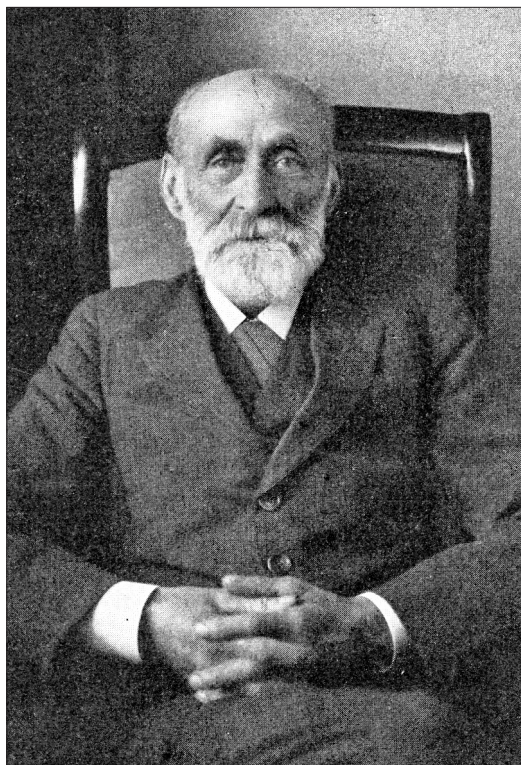
3.8 Martinus får kontakt med Bernhard Løw og begynder at holde foredrag for små grupper uden for sin nærmeste kreds af venner, 1928.

Martinus næste skridt var at få mulighed for at henvende sig til en videre kreds af mennesker som var interesseret i åndelige spørgsmål, og som ville være interesseret i, og have mulighed for at forstå, hans analyser af de kosmiske love. Hans daværende omgangskreds bestående af mennesker som var interesseret var jo ikke ret stor, nok omkring 10 - 20 personer.

Martinus var endvidere af den opfattelse, at en nærmere kontakt med en større kreds også kunne få betydning for det økonomiske grundlag for hans videre arbejde. Han kunne jo ikke forvente, at de økonomiske støtter han havde i øjeblikket, i længere tid kunne fortsætte med at hjælpe ham økonomisk.

Martinus vidste fra Lars Larsen, at direktør Carl Vett (stifter af firmaet Wessel og Vett) var interesseret i åndelige spørgsmål. Martinus kendte ham kun af navn, men skrev alligevel et brev til ham. I samme brev forespurgte Martinus, på grund af sin vanskelige økonomi, om det ville være muligt, at han kunne få et halvdagsjob i Magasin du Nord, som Vett ejede. I brevet vedlagde Martinus forordet til ”Livets bog”. Vett svarede meget venligt på Martinus henvendelse, og henviste ham til ”en gammel vismand”. Denne hed Bernhard Løw. Han var forhenværende fabrikant (havde haft et klokkestøberi), og var leder af Antroposofisk Samfund. Bernhard Løw boede i en villa på Kirkevej 23. Ordrup. I villaen afholdtes hver søndag formiddag møder for mennesker der var interesseret i Antroposofien. På forespørgslen om at få arbejde i Magasin du Nord fik Martinus afslag, det kunne ikke lade sig gøre.

Foranlediget af Martinus henvendelse fortalte Carl Vett Bernhard Løw om Martinus. Dette medførte at Martinus i september 1928 blev inviteret ud til et møde med Bernhard Løw i hans villa i Ordrup. Mødet skulle finde sted en søndag, og Martinus medbragte sit lysbilledapparat og lysbillederne med symboler. Martinus blev meget venligt modtaget af familien Løw og nogle Antroposoffer som var tilstede, bl. a. direktør Vett. Bernhard Løw stillede først Martinus en række spørgsmål som Martinus besvarede til Løw's store tilfredshed. Derefter viste Martinus sine lysbilleder med symbolerne og forklarede hvordan de skulle forstås. De tilstedeværende var meget betaget af den måde Martinus redegjorde for

3.9 - Bernhard Løw, samtidigt foto. - e

sit verdensbillede. Dette bevirkede at Martinus blev inviteret til at komme igen de følgende søndage, for at fremvise flere af sine symboler.

3.9 Martinus afslår at hjælpe Direktør Vett med at finde det spyd som blev stukket i siden på Kristus.

Direktør Vett var ikke specielt interesseret i Martinus kosmologi, han havde derimod stor interesse for Antroposofien. Derfor havde han henvist Martinus til Bernhard Løw, da Martinus skrev til ham. Senere ville han dog gerne have Martinus til at hjælpe sig, hvilket fremgår af Per Thorells notater fra samtale med Martinus den 2. marts 1980 hvor Per Thorell skriver:

”Vett var okkult interesseret og foretog en rejse til Indien. Det var også Vett, der købte en villa i Tyrkiet for fra denne at kunne grave efter det spyd, der blev stukket i siden på Jesus på Golgata. Vett ville have Martinus til ad psykisk vej at lokalisere klenodiet, men Martinus afslog.”

Vi ser også her, at Martinus går den lige vej mod det mål, han føler at han har fået anvist fra det guddommelige, og lader sig ikke lokke til at medvirke ved denne opgave, der måske nok ville kunne have givet ham den virkelige store opmærksomhed hvis han havde udpeget det rigtige sted, men hvis resultat sikkert ikke ville have haft nogen blivende betydning for den sag som Martinus følte var hans livsopgave. Martinus ønskede ikke at bruge sine evner på andet end netop denne opgave.

3.10 Martinus og Antroposofien, samt diskussionen om ”Manden fra Norden”.

Bernhard Løw var som sagt leder af Antroposofisk samfund i Danmark på dette tidspunkt hvor han fik kontakt med Martinus. Antroposofien blev stiftet af Rudolf Steiner i 1913. Den var altså på dette tidspunkt en ret ny åndsretning som var udsprunget af Teosofien. Rudolf Steiner har i Antroposofien behandlet en række emner der ligger tæt op af de emner som Martinus, med støtte i sine symboler, talte om i sine foredrag hos Løw. Løw der var velbevandret i Antroposofien, var begejstret for Martinus fortolkning af disse emner, og syntes at Martinus svar på spørgsmålene, var mere indlysende og udtømmende end Steiners.

En mere detaljeret oplysning om Bernhard Løw og hans relation til Antroposofien, får vi ved at læse en artikel i tidsskriftet Okkultisten 1943 side 82, hvor Heinrich Hansen der har skabt bevægelsen Creosofien bliver interviewet. Her omtaler han også det tidligere omtalte brev som Martinus efter sigende havde sendt til J. Krishnamurti.

CREOSOFIEN bliver til

Et lille besøg hos dens skaber, den 63-årige HEINRICH HANSEN.

Indtil sin død skabte Rudolf Steiner et enormt materiale til opbyggelsen af antroposofien. Nu efter hans død sidder hans tilhængere rundt omkring i Europa og Amerika og arbejder sig ivrigt igennem stoffet. Ogsaa herhjemme arbejdes der fra villavejens kælder til den indre bys kviste, og vi har netop aflagt et besøg indenfor en saadan flittig kvistlejlighed for at høre lidt nærmere om arbejdet, nemlig

hos fhv. antikvarboghdl. polyteknisk ingeniør Heinrich Hansen og frue, Gothersgade 91, 3. H. H. . har været med fra den spændende tid, hvor de enkelte divergerende grupper udskilte sig fra stamtræet. Han kender dem, og de kender ham og hans gentagne steinerske betoning af, at man skal bruge antroposofien og ikke blot lære den udenad. Og denne „levende” antroposofi har H. H. givet navnet creosofi (den skabende viden) og fortæller os nu beredvilligt om dens tilblivelse .og resultater.

Fra åndsvidenskabens barndom.

- Efter min fabrikingeniøreksamen i 1906 havde jeg indtil 1926 nærmest studeret naturvidenskab og efterhånden også teosofi, psykisk forskning og de gamle religiøse sekter, hvori der jo ligger så mange dybe sandheder skjult. Den antroposofiske bevægelse var ligeledes herhjemme begyndt omkring 1904 som en underafdeling af det teosofiske samfund. Men i 1923 havde denne udskilt sig som selvstændigt medlem af det efter skismaet med Annie Besant i 1916 dannede internationale antroposofiske selskab i Dornach (A. A. G.), og den 27/7 1927 dannede derefter den gamle antroposof Bernhard Løw Rudolf Steiner-Forbundet ved at sammenslutte sin egen hidtidige „Johannes-Gruppe” med Knud Asbjørn Lunds i 1925 dannede antroposofiske arbejdsgruppe i Raadhusstræde, hvortil flere af de kendte antroposoffer overgik. I 1930 ophævedes dette forbund således, at Asbjørn fortsatte med R. S. F., medens Johannesgruppen arbejdede videre indtil Løws død og nu føres videre af hans hustru.

- Hvad var nu grunden til denne sidste adskillelse?

- Paa dette tidspunkt var nemlig den unge Martinus Thomsen dukket op paa arenaen, som i et brev af 5.-12.-24 havde opfordret præsidenten for ordenen „Stjernen i Øst”, Mr. J. Krishnamurli til at lære sig dansk for at kunne studere det af M. under udarbejdelse værende storværk om livet; men skønt brevet var undertegnet med de initieredes pragtfulde flammekors, blev det ikke besvaret. Martinus

havde da forsøgt vor egen hjemlige psykisk interesserede direktør Carl Vett (der for tiden sidder fast i Mexico) i et andet brev af 1.-9. - 28, og dette brev blev besvaret og M. introduceret i Løws kreds, der lagde grunden til hans eventyrlige løbebane fra hans første foredrag i 1930 i Forhaabningsholms Alle. Men Løw døde allerede året efter i en høj alder, idet han led af kræft, som han efter Steiners metode dog midlertidig var blevet helbredet for. Steiner har nemlig også anvist specielle mediciner, hvis virkninger bliver desto større, jo tyndere de kan gøres, og i Arlesheim har man opnået virkninger ved en fortynding til noget hen i retning af en trilliontedel. Nogle af de udtrådte medlemmer af R. S. F. dannede da efter Løws død en ny gruppe under navnet „Skythianos-Forbundet”, hvori det var meningen at dyrke Steiners antroposofi og Martinus’ lære i fællesskab, idet man vilde forsøge at forene S.s beskrivelse af mennesket med M.s fremstilling af det overjordiske.

- Og dette gav saa næring til rygten om, at Steiner skulde have forudsagt Martinus som „manden fra norden”?

Steiner kendte jo ikke M. og havde kun udtalt, at brændpunktet for antroposofiens væxt efter verdenskrigen skulde overføres fra Tyskland til Norge eller Danmark og havde endda stillet sine efterkommere frit i den henseende. Men kort efter Steiners død i 1925 mente præsidenten for den norske afdeling af A. A. G., prof. Richard Eriksen, at ingen af Steiners disciple var i stand til at føre hans arbejde videre trods det, at disse højt begavede mennesker uden tvivl gjorde sig al umage, hvorfor han, som han selv sagde, foretrak at tilslutte sig den gamle, prøvede grundtvigianisme. Derved overførte Eriksen arbejdet fra Norge til Danmark, og Martinus’ forbindelse med den danske interpret Løw blev da af M. og hans tilhængere fortolket derhen, at M. var den af Steiner forudsagte „manden fra norden”. Dette blev dog „abgelehnt” ved en direkte forespørgsel til Goetheanum, efter hvad Asbjørn oplyste; men Martinus’ sekretær Gerner Larsson henviste ved et af mine besøg hos dem i 1934 til en påstået lignende udtalelse hos profeten Esajas, hvilket M.

påhørte uden at protestere. Men her kan jeg vise Dem det saakaldte „Løws Testamente“, som Løw affattede omkring 1929 til brug for medlemmerne af sin gruppe, hvor han selv synes at have klargjort stillingen, idet han efter en nøjere overvejelse af de to retningers kvalifikationer fremstiller Martinus som et for nogles vedkommende nødvendigt led paa vejen til Steiner, hvorfor han også financierede ham. - Efter Løws død i 1931 har jeg så arbejdet videre på egen hånd udfra det allerede skabte materiale...”

Her slutter jeg gengivelsen af teksten da resten er uden betydning i denne sammenhæng. Det skal dog bemærkes, at den der besøger og interviewer Heinrich Hansen er den senere omtalte ingeniør T. C. Johnsen der kortvarig var redaktør af Okkultisten. Vedrørende Johnsens meget hånlige omtale af det brev som Martinus skulle have sendt til Krishnamurti, skal jeg henvise til min omtale foran i dette afsnit.

Med hensyn til begrebet ”Manden fra Norden” som Nostradamus har omtalt, skal det bemærkes, at første gang det blev nævnt på tryk, at Martinus kunne være kandidat til betegnelsen ”Manden fra Norden” var i den indledende artikel om Martinus, skrevet i ”OM”, 1. januar 1933 side 7. Artiklen er skrevet af redaktøren for ”OM”, William Haste. Artiklen er skrevet som introduktion til den allerførste række af artikler som Martinus skrev. Som indledning til denne artikel står der i en ramme:

”Gennem Nostradamus har vi hørt om ”Manden fra Norden” Han er blevet et Begreb, som efterhånden har bidt sig fast i vor Bevidsthed, og det er ikke helt uden Grund, at vi netop i disse Tider, hvor store Ting er i Vente, drister os til at bringe Navnet Martinus i Forbindelse med den aarhundredgamle Profeti.”

I denne artikel står der intet om at Rudolf Steiner har udtalt noget om Martinus, skønt Haste nævner at såvel teosofiske som antroposofiske kredse har fået øje på Martinus, samt at velhavende mænd har givet ham midler i hænde til at få udgivet 1. del af sit værk (her hentyder Haste til Bernhard Løws betaling af trykningen af 1. bind af Livets Bog).

Jeg har et referat, oversat til dansk af et foredrag som Rudolf Steiner har holdt i Karlsruhe den 14. oktober 1911 med titlen ”Fra Jesus til Christus”. Steiner omtaler her forhold, tidspunkter og omstændigheder af ret specifik karakter, der i hvert fald kan siges at passe på situationen omkring Martinus. Det vil være for omfattende at medtage hele referatet, og udpluk af ovennævnte referat vil ikke være forståelige hvis de tages ud af deres sammenhæng, så lad det derfor forblive ved disse mine bemærkninger. De der er specielt interesseret må søge tilbage til et referat af det ovennævnte foredrag, og helst på originalsproget, hvoraf man kan drage sine egne slutninger.

I oktober 1945 sendte Heinrich Hansen noget mere materiale til tidsskriftet Okkultisten vedrørende Bernhard Løw’s opfattelse af Martinus kosmologi, i relation til Rudolf Steiners Antroposofi. Dette materiale der var udformet som spørgsmål og svar, blev optaget i 1945 i Okkultistens november nummer side 173, og gengives herunder.

Dr. Rudolf Steiners Aandsvidenskab og Martinus’ Kosmologi

Vi har fra vor Medarbejder Ingeniør Heinrich Hansen modtaget efterfølgende ældre Udtalelse af Bernhard Løw med Anmodning om Optagelse.

Da det maaske for Okkultistens Læsere og andre Interesserede kunde have Interesse at studere Hr. Løws Stilling til Hr. Martinus, indsender undertegnede dette Dokument til Tidsskriftet. Hr. Løw fremstillede sit Syn paa de 2 Arter af Aandsvidenskab som en Række Spørgsmaal og Svar saaledes:

1. Sp.: Hvor er Forskellen paa Dr. Steiners Aandsvidenskab og Martinus’ videnskabelige Fremstilling af Universets Energier?

Svar: Dr. S. lægger Vægten paa det individuelle Arbejde, Martinus paa Modtageligheden hos en vis Klasse Mennesker.

2. Sp.: Hvorledes skal Individerne arbejde med Dr. Steiners Aandsvidenskab?

Svar: Her forlanges en stærk logisk Tænkning udviklet her i den sanselige Verden; en Tænkning, der kun udvikles her i Nutiden.

3. Sp.: Hvilken Nytte har Mennesket af den saaledes trænerede Tænkning, og hvordan kan vi se disse Resultater anvendes aandeligt?

Svar: Den stærkt udviklede Tænkning præger sig som en aandelig Kraft i Ætherhjernen, og herigennem kan man saa arbejde videre med sjælelige-aandelige Impulser og frembringe nye kosmiske Resultater, der kommer den aandelige Verden til gode og giver denne højere Verden ny Livskraft.

4. Sp.: Kan man gennem Martinus' Fremstilling opnaa de samme Resultater?

Svar: Nej, naar man maa anvende nye Kræfter, som man maa udvikle, saa maa der ogsaa fremkomme et andet Resultat end der, hvor man kun anvender de Impulser, som allerede er givet gennem den naturlige, aandelige Udvikling.

5. Sp.: Hvad forlanger da Martinus af Menneskene?

Svar: Intet! Han vil slet ikke drage Menneskene bort fra det Felt, hvortil de er naaet. Han meddeler kun simpelthen Energiens Maade at virke paa og overlader Menneskene til ganske frit at følge disse Anvisninger eller ej, ganske som deres naturlige Udviklingstrin tillader dem.

6. Sp.: Hvad opnaar da Menneskene gennem dette af Dr. S. saa stærkt forlangte trænerede Tankearbejde?

Svar: Herigennem vil Menneskene kunne opnaa en mere selvbevidst, aandelig Tilstand, der sætter dem i Stand til at virke videre i Kosmos paa en anden og højere Maade end ved at gaa den Vej, som vises dem gennem Martinus.

7. Sp.: Hvorfor leder Martinus denne Klasse af Mennesker paa denne særegne Maade?

Svar: Det er, fordi kun meget faa Mennesker kan arbejde sig igennem til et bevidst selvstændigt, aandeligt Arbejde, hvorimod den allerstørste Del maa gaa den aandeligt slagne Landevej, som Martinus saa fuldt kan vise dem, og her behøves ikke det personlige, fysiske, stringente Tankearbejde, der danner Grundlaget for Muligheden af en endnu højere Udvikling, end der ellers vilde tilflyde vort Kosmos.

8. Sp.: Hvorfor har Martinus valgt denne sin Fremgangsmaade?

Svar: Denne Fremgangsmaade er selvfølgelig ikke valgt ud fra det fysiske Plan; dette Arbejde, som her skal gennemføres, har direkte sit Udspring fra Kendskab til de kosmiske Energier og gennemstraalet af Kristus-Impulserne fra de højere Verdener.

9. Sp.: Men nu Dr. Steiners Arbejdsmaade?

Svar: Steiners Fremgangsmaade hviler selvfølgelig paa de samme kosmiske Grundenergier; men her rejses ud fra den fysiske Verden visse luciferiske-ahrimanske Problemer, som Mennesket skal prøve sine Tænke- og Aandskræfter paa, og ad denne Vej er det netop, at man saa kan tilføre Kosmos Kræfter af højere Værdi, som Martinus ikke vil kunne lade Menneskene frembringe.

10. Sp.: Er det en Mangel ved den kosmiske Lære, som Marinus viser os i hele sin Mægtighed?

Svar: Paa ingen Maade. Det har jo vist sig ganske umuligt - endda blot for en lille Kreds - at gennemføre det Aandsarbejde, som Steiner havde planlagt med Støtte fra Rosenkreuzerne. Derfor er der en stor Klasse - sjæleligt set -, som vilde staa ganske hjælpeløse, hvis ikke Martinus var kommet med netop de Fremstillinger, som Menneskeheden saa højlig trænger til. - Martinus drager de højeste kosmiske Energier ned til Menneskehedens Beskuelse, og samtidig strømmer de ind i hver modtagelig Sjæl og spreder Glæde og Tilfredshed om sig. - Anderledes Dr. Steiner, han lader saavel luciferiske som ahrimanske Kræfter strømme ind, men giver samtidig Anvisning

til Optagelsen af denne Kamp (Michael).

Men her begynder saa de alvorlige Spørgsmaal og Svar. Dr. Steiner stiger ned i Materien for at hente det Raamateriale op, som forarbejdet og omsat i Aandelighed kan give et nyt Plus ind i Kosmos.

Martinus henter Guddomskræfterne ned fra deres Ophav og viser dem til Menneskene. -Her er åltsaa ikke Tale om størst eller mindst, højest eller lavest. Her er to modsatte Udgangspunkter, to Poler - Martinus er ubetinget den letteste og behageligste. Forstaaet paa rette Maade vil disse to Retninger kunne støtte hinanden.

Steiners Liv var et Martyrium, hvad Martinus' bliver, ved jeg ikke!

Ved Heinrich Hansen,

Vi får her en tilkendegivelse af hvad Bernhard Løw mente om Martinus kosmologi set fra et antroposofisk synspunkt. Og her har vi så baggrunden for at Løw støttede Martinus så godt som han gjorde, såvel følelsesmæssigt som økonomisk. Den sidste tekst understøtter i nogen grad de udtalelser som Heinrich Hansen kommer med, om Løws opfattelse af Martinus kontra Steiner.

Det er min personlige opfattelse, sagt meget firkantet og uden de nødvendige nuancer, at det Løw ser, er at Martinus siger, at man egentlig kun kan udvikle dig gennem lidelse, medens Steiner siger, at man kan udvikles ved koncentreret intellektuel fordybelse. Men det viser sig efterfølgende, at det er næsten umuligt at efterleve denne udviklingsform når man ikke har gennemgået de tilhørende lidelser.

I bogen: "Martinus erindringer" fortæller Martinus om Bernhard Løw. Martinus siger at Løw havde haft nær kontakt med Steiner og havde været inviteret ned til Steiner i Dornach i Schweiz. De havde haft nogle meget dybtgående drøftelser (Steiner havde fået sin dybe indsigt og sit verdensbillede på grund af en række kosmiske glimt).

Løw havde kendskab til Nostradamus profetier, hvoraf han har ment at forstå, at der skulle opstå en ny verdenslærer i nord: "Manden fra Norden". Løw spurgte Steiner om hans syn på Antroposofien og på dens stilling i fremtiden, idet Løw overvejede om Steiner og Antroposofien skulle være det nye

der skulle komme. Hertil svarede Steiner, at der om 500 år ikke ville eksistere nogen Antroposofi, men at noget nyt og stort var på vej. Det ville begynde at vise sig omkring 1928 – 1930. Da Løw spurgte Steiner hvor dette "nye" ville vise sig, svarede Steiner: "Jeg ser en rift i skyerne over Deres eget fædreland Danmark. Her vil der om få år opstå en ny verdenslærer. Da han vil have behov for støtte, ville det være dejligt, dersom der var nogen, der ville hjælpe ham".

Nostradamus profetier og Steiners udtalelse gav efterfølgende anledning til en del polemik i forskellige tidsskrifter, bl. a. "Okkultisten" der også beskæftigede sig med sådanne emner i disse år. De refererede udtalelser har Løw fortalt til Martinus på det tidspunkt hvor de to fik kontakt med hinanden. Martinus har genfortalt dem i sine erindringer, men de står også optegnet i notater som Per Thorell har nedskrevet efter samvær med Martinus.

Denne viden som Løw havde, var således et betydeligt supplement til Løw's, i øvrigt allerede positive holdning til Martinus. Løw må have været af den opfattelse, at Martinus måtte være den person som Steiner havde antydnet. Den opfattelse hos Løw, at Martinus var "Manden fra Norden" forhindrer naturligvis ikke Løw i at have en opfattelse af, at Steiner også havde en del af sandheden i sine antroposofiske synsvinkler. Dette ser vi Løw give udtryk for i den ovenfor gengivne tekst, udarbejdet som spørgsmål og svar.

Rudolf Steiner døde i 1925. Bernhard Løw havde som nævnt haft nær kontakt med Steiner. Nogle få år efter Steiners død inviterede Bernhard Løw Steiners enke en tur til Danmark. Hun boede hos Løw. Han fortalte hende om Martinus, og spurgte om hun havde lyst at møde Martinus. Det havde hun imidlertid ikke. Hun sagde, at Steiner allerede havde givet verden hvad den havde brug for.

En del af de danske antroposoffer var af samme opfattelse som Steiners enke. Det virker nærmest som om Antroposofiens tilhængere følte at Martinus gik Steiner for nær med sin kosmologi. Martinus blev sandsynligvis af nogle af dem opfattet som en konkurrent til Steiner og hans Antroposofi. Fru Steiners holdning kom helt bag på Bernhard Løw, men det overraskede ikke Martinus.

Af de ovennævnte årsager var det ikke alle dem, der deltog i søndagsmøderne med Martinus, der var lige begejstrede for hans udlægning af kosmologien. Der var flere af deltagerne i de første møder hos Løw hvor Martinus talte, der ikke kom til de efterfølgende møder. Løw var meget loyal overfor Martinus og sagde blot: ”De forstår det jo ikke, de kameler”. Det der fik de antroposofisk orienterede til at tage stærkt afstand fra Martinus var sandsynligvis Martinus specielle forståelse af Kristus som menneske, og den opgave Kristus havde på jorden. Denne er markant forskellig fra den måde som Antroposofien ser på Kristus.

3.11 Martinus økonomiske forhold og hans nu udvidede vennekreds og tilhørerskare.

Martinus var meget glad for de nye venner han havde fået, men det stod slemt til med hans økonomi. På et tidspunkt havde Martinus ikke penge til at tage sporvognen fra Pile Alle hvor han boede og til Ordrup, og han måtte derfor blive væk fra møderne hos Løw i en periode.

Det pinte Martinus, at han ikke havde penge til at betale det lånte beløb på 4000 kr. plus renter, tilbage til Lars Larsen, som på dette tidspunkt havde det økonomisk svært, da han var blevet arbejdsløs.

Løw kunne ikke forstå hvorfor Martinus ikke kom til møderne, og da en dame ved et af møderne sagde, at det sikkert skyldtes at Martinus ikke havde penge til sporvognsbilletten, blev Løw meget overrasket, det havde han ikke tænkt på. Han opsøgte derfor Martinus på hans adresse på Pile Alle. Martinus fortalte Løw om sine økonomiske vanskeligheder, og at han skyldte Lars Larsen penge. Løw bad Martinus om at komme ud og deltage i møderne igen, og da han kom fik han overrakt en kuvert med 5000 kr. så Martinus kunne tilbagebetale de lånte penge til Lars Larsen. Det drejede sig om 4000 kr. og 1000 kr. i renter. Lars Larsen sagde til Martinus at han i første omgang blot ville modtage de 4000 kr., renterne kunne han få senere. Martinus havde jo også brug for at have lidt penge, så det var han glad for.

Næste gang Martinus besøgte Løw forærede Løw Martinus et kostbart guldur med den kommentar, at det var en gave fra ham og hans kone. Hvis Martinus havde mere brug for pengene, måtte han godt sælge det.

Alf Lundbeck fortæller, at Martinus adskillige gange i de efterfølgende år lånte penge på uret ved at deponere det på lånekontoret, og efterfølgende indløste det igen, når han igen havde fået penge til overs.

Det Martinus havde modtaget fra Løw var en gave, men Løw overvejede ikke at understøtte Martinus over længere tid. Martinus brugte som nævnt de fleste af de penge han fik fra Løw til at tilbagebetale beløbet han havde lånt af Lars Larsen. Martinus opfattede det beløb han dengang fik fra Lars Larsen som et lån, medens den økonomiske støtte han senere modtog fra tandlæge Ivert i Hillerød (Lars Larsens skolekammerat og ven, som også blev ven af Martinus), var en gave. Denne støtte varede dog ikke så længe.

3.12 Martinus stifter bekendtskab med familien Lundbeck og Frk. Gregersen, 1928.

Martinus var nu igen i alvorlig pengenød, og overvejede at tage noget arbejde for at klare dagen og vejen, men nu skete der igen noget betydningsfuldt. En af deltagerne i møderne hos Bernhard Løw, frøken Gregersen, der boede på Lykkesholms Alle 7 A, Frederiksberg, inviterede på et tidspunkt i efteråret 1928 Martinus hjem til sig og bad ham om at holde et foredrag og vise sine lysbilleder af symbolerne. Efter foredraget forærede hun ham to sparekassebøger på hver 500 kr., da hun var bekendt med Martinus vanskelige økonomiske situation. (oplysning fra Thorells samtale med Martinus 2/3 1980).

Til foredraget havde frk. Gregersen inviteret nogle af sine venner, så de også kunne stifte bekendtskab med Martinus og hans kosmologiske analyser. I mødet deltog omkring 10 personer. Blandt mødedeltagerne var Charlotte Olufsberg og Nicoline Lundbeck (som var gift med en journalist ved Socialdemokraten), hun var veninde med frøken Gregersen. I mødet deltog også en søn af Nicoline Lundbeck, Alf Lundbeck, der på dette tidspunkt var 24 år, samt Alf Lundbecks søster Karen Lundbeck (senere gift Bergstrøm). Nicoline Lundbecks mand H. Lundbeck og to andre sønner, var ikke, og blev heller ikke senere, interesseret i Martinus kosmologi. Nicoline Lundbeck boede sammen med sine børn i en villa ved Utterslev mose, medens hendes mand H. Lundbeck boede på Bornholm.

3.10 - Charlotte Olufsberg der senere forærede Martinus 20.000 kr til køb af arealet til Kosmos Feriekoloni. - e

3.11 - Nicoline Lundbeck der på mange måder støttede Martinus. - e

3.12 - Alf Lundbeck. Alf Lundbeck støttede også Martinus på mange forskellige måder. - e

Dette møde med Martinus og hans ”Store kosmiske verdensanalyser” som han kaldte sit foredrag, gjorde et uudsletteligt indtryk på familien Lundbeck. Inden de gik hver til sit sagde Nicoline Lundbeck til frøken Gregersen, at hun meget gerne ville have lejlighed til at møde Martinus igen. Kort tid efter inviterede Gregersen igen Martinus til frokost i sit hjem, og til denne frokost inviterede hun også Nicoline Lundbeck. Ved denne lejlighed fik fru Lundbeck lejlighed til at tale mere personligt med Martinus. Hun fik derved også kendskab til Martinus meget vanskelige økonomiske situation. Martinus fortalte

hende, at han ville søge noget arbejde, og i sin fritid arbejde videre med sine analyser. Ved dette møde besluttede Nicoline Lundbeck at hun ville hjælpe Martinus økonomisk.

3.13 Familien Lundbeck beslutter at støtte Martinus med et fast månedligt beløb, 1928.

Nicoline Lundbeck fortalte straks sønnen Alf om de tanker hun havde om at støtte Martinus økonomisk, og spurgte om han ville være med i denne hjælp. Alf sagde straks ja til at være med til at hjælpe.

Familien Lundbecks økonomi var ellers ikke særlig strålende. Nicoline tjente lidt penge ved at have to åndssvage piger i pleje, og Alf var bogholder på Skandinavisk Filefabrik A/S og boede hjemme.

Nicoline var som sagt gift med journalisten H. Lundbeck, men han tog afstand fra Martinus og hvad han stod for. Der var ikke nogen nær kontakt ægtefællerne imellem, idet H. Lundbeck som nævnt, boede fast på Bornholm. Af samme årsag var Alf’s fader heller ikke, med sin negative indstilling til Martinus, til gene for familiens holdning til Martinus og deres samvær med ham.

Både Nicoline og Alf følte, at hvis de skulle hjælpe Martinus, skulle det være nu hvor han havde meget brug for det. De besluttede at de ville give ham et fast månedligt beløb som han således kunne regne med som en fast støtte.

Nicoline havde ingen ro på sig før hun havde fået godkendt sin beslutning af Martinus. Hun var bange for, at han ikke ville tage imod deres tilbud fordi han ikke kendte dem. Hun tog ind til frøken Gregersen hvor de spiste frokost med Martinus, og Nicoline Lundbeck fortalte ham om beslutningen. Han blev strålende glad over tilbudet, og tog med tak imod det. Han ville dog gerne have at tilbudet skulle betragtes som et lån, men fru Lundbeck sagde at det skulle betragtes som en gave. Dette indvilligede Martinus i efter lidt overtalelse.

Senere fortalte Martinus, at hvis han ikke havde fået hjælp på dette tidspunkt, havde han været nødt til at henvende sig til fattigvæsenet eller på Sundholm, men som han sagde: ”Havde det været forsynets mening at jeg skulle flytte ud på Sundholm, så kunne jeg også nok have skrevet på bogen derude”. Nogle år senere sagde Martinus, at da han så familien Lundbeck var han klar over, at den ville komme til at betyde meget for ”Sagen” som han nu kalde sin store livsopgave.

3.14 Frk. Gregersen og familien Lundbeck mødes en aften om ugen med Martinus, i frk. Gregersens lejlighed.

Familien Lundbeck ville meget gerne være i nær kontakt med Martinus, og det blev derfor ordnet således, at man skulle samles og være sammen med Martinus en aften om ugen hos frøken Gregersen på Lykkesholms Alle. Ved disse aftensammenkomster fortalte Martinus så om sit arbejde med analyserne, og læste op af det materiale han havde liggende som manuskript til den første bog, han ville skrive under betegnelsen ”Livets Bog”. Alf Lundbeck fortæller i sine erindringer, at han på dette tidspunkt var klar over, at formen ikke var egnet til den almindelige menneskelige opfattelsessevnes niveau, og sproget og ordvalget var heller ikke så godt. Manuskriptet måtte skrives om. Vi må her ikke glemme, at Martinus aldrig havde lært at skrive ud over det han lærte i landsbyskolen i Sindal. Hertil skal lægges det store krav der stilles til en person, der skal redegøre for noget, hvorom der endnu ikke findes veldefinerede betegnelser i sproget. Det indebar, at manuskriptet blev skrevet om på dette tidspunkt hvor Martinus havde fået større erfaring i at skrive og formulere sig.

Som et tegn på Martinus taknemmelighed over Nicolines og Alf Lundbecks økonomiske støtte, forærede Martinus hver af dem et fotografi af sig selv. Fotografiet var taget umiddelbart efter det tidspunkt hvor han fik kosmisk bevidsthed. Billederne var underskrevet ”Martinus 1920”.

Martinus var meget kritisk med billeder af sig selv. Han blev gennem livet fotograferet mange gange, men der var ikke noget billede der helt tilfredsstillede ham. Det var dog ikke fordi han på nogen måde var selvoptaget. Gennem hele sit liv pointerede han, at det ikke var ham som person der havde nogen betydning overhovedet, han havde kun til opgave at formidle et budskab, som ville være til gavn for menneskehedens udvikling.

Ved de ugentlige sammenkomster hos frøken Gregersen på Lykkesholms Alle, fremviste Martinus næsten hver gang nogle af sine symboler, og forklarede om dem. Dette trænede ham i at fremføre sit stof for en større forsamling. Han havde blandt andet også brug for at få justeret sit sprog, og her

var denne vennekreds til stor hjælp. Alf Lundbeck fortæller, at de under foredragene noterede sig når Martinus havde udtalt nogle ord forkert. Efter foredraget talte de så med Martinus om det. Denne hjælp var Martinus meget glad for. Han havde jo ikke haft nogen rigtig lejlighed til at få trimmet sit sprog, da han jo kun kendte få mennesker.

Martinus havde bl.a. en dårlig vane som bestod i, at når han forklarede et symbol så sluttede han med at sige ”og sådan”, så kunne man selv gætte sig til resten mente han. Martinus var, trods det særdeles betydningsfulde budskab han viderebragte, også humoristisk og let i sin fremstillingsform. Som eksempel nævner Alf Lundbeck, at Martinus under gennemgangen af tankeklimaerne sagde: ”den gang vi var aber, da var der aber til”. Sådanne udtalelser var med til at lette stemningen og kalde latteren frem, uden at det ødelagde det dybere budskabs ramme. Denne lattermilde væremåde uden at være useriøs beholdt Martinus gennem hele livet, og det gav hans foredrag en afslappet form og gjorde dem levende at høre på.

Netop denne kreds som Martinus kom sammen med på Lykkesholms Alle, var specielt god til at hjælpe Martinus med det praktiske i præsentationsformen, idet vennerne var mennesker der havde nogen erfaring på dette felt. Den faste kerne i kredsen bestod af frøken Gregersen, familien Lundbeck, Charlotte Olufsberg (en veninde til frk. Gregersen som senere forærede et betydeligt beløb til hjælp til opførelsen af Kosmos Ferieby i Klint), fru Nielsen og frk. Gjørlov som var veninde med Gregersen og Olufsberg (de sidste to ved jeg ikke hvem er). Lars Larsen kom der også en gang imellem.

3.15 Martinus inviterer familien Lundbeck og frk. Gregersen ud til sig på Pile Alle.

Martinus nærmeste venner i kredsen hos frk. Gregersen på Lykkesholms Alle, blev også en gang inviteret ud til Martinus på hans værelse i Pile Alle. Alf Lundbeck fortæller herom, at Martinus boede overordentlig spartansk.

Værelset var et lille kvistværelse i en lille toværelses lejlighed. Der var en divan hvorpå Martinus sov om natten, et lille klædeskab, et lille bord, et par stole og en kakkellovn. I et hjørne stod der et gammelt radioapparat som Martinus på et tidspunkt havde fået foræret. Martinus så radioen

som et informationsmedie, hvormed hans budskab ville kunne komme ud til menneskene i fremtiden. Martinus sagde herom, at udbredelsen vil komme til at gå meget hurtigere end dengang da Kristus levede. Dengang tog det 1000 år for budskabet at nå fra Palæstina og op til Skandinavien. Nu går det i en ruf.

På det lille bord tegnede Martinus sine symboltegninger. Det første manuskript til "Livets Bog" blev skrevet på almindeligt hvidt indpakningspapir, fordi skrivemaskinepapir var alt for dyrt for Martinus.

Martinus havde mange billeder på væggen. Dels billeder af Kristus, men også billeder han selv havde lavet som kunstneriske forsøg. Alf fortæller at de ikke var særlig gode, for de bedste havde Martinus givet bort.

Det er første gang vi erfarer at Martinus forsøgte sig som kunstmaler. Han har ikke selv nævnt det. Imedens jeg har skrevet på nærværende biografi er der netop dukket nogle billeder op som Martinus har malet. Nogle er malet med farveblyanter andre med vandfarve og enkelte med oliefarver på lærred. Der er også tuschtegninger. De er i privat eje, er dateret 1912, 1914 og 1918. Disse billeder er gode og vil blive omtalt og vist bagest i bogen da de nødvendigvis må vises i farver.

Alf Lundbeck fortæller også at Martinus havde tallerkener på væggen som han selv havde malet. Sådanne har jeg endnu ikke set.

Alf Lundbeck fortæller at Martinus havde det ret varmt fordi han trivedes bedst ved 18 til 20 grader. Han havde afbrændt noget kongerøgelse inden de kom, fordi de andre beboeres madlavning kunne lugtes meget kraftigt inde hos ham. Det bekom ham ikke så godt fordi madlavningen bestod i tilberedning af kød. Martinus havde jo på det tidspunkt været vegetar i længere tid.

Ved besøget fik gæsterne forevist de sidste symboler som Martinus havde tegnet, og de så også nogle billeder af Martinus barndomshjem i Sindal, samt nogle astronomiske billeder. Astronomi var en af de videnskaber som Martinus satte mest pris på, og han besøgte af og til et lille privat observatorium på Rolighedsvej, hvor han kunne få lov at se på månen og stjernerne gennem kikkert.

Ved 10 tiden serverede Martinus sødmælk og kager, og Alf Lundbeck fortæller, at det var første gang i

sit liv han havde fået al den sødmælk han kunne drikke, så det var et herligt måltid. Martinus kunne jo ikke lave noget særligt fordi der i hans lejemål ikke fandtes noget køkken, og han havde heller ikke adgang til køkken. Han spiste sine måltider hos familien Christine og Ole Sørensen nedenunder.

På hjemvejen fra besøget hos Martinus, sagde Noline Lundbeck til sin søn, at hun ikke syntes Martinus skulle bo der længere. Det var alt for lille et rum, med alt for store gener med ubehagelig madlugt fra de andre beboere, og det værste var, at der var så lydt, at man ikke kunne tale normalt sammen uden at hvert ord kunne høres af naboerne. Det betød at Martinus måtte tale meget lavmælt om sine emner, fordi naboerne ikke var mennesker der interesserede sig for hans budskaber.

3.16 Familien Lundbeck beslutter sig for at finde en bedre lejlighed til Martinus, 1929.

Da Martinus næste gang blev inviteret ud til familien Lundbeck, der boede ved Utterslev Mose, talte Noline Lundbeck til Martinus om at hun ville prøve at finde en anden bolig til ham. Martinus sagde at han havde været godt tilfreds med værelset, og klarede sig godt. Han sagde dog, at det ville være dejligt, hvis han kunne få lidt mere plads, og et lille køkken, så han kunne få mulighed for at lave sin mad selv. Han var meget nøjsom og kunne selv lave den mad han havde behov for. Kartofler med sovs og lidt løg var nok til ham.

Mennesker der har været vegetarer i en længere periode, kan reelt ikke tåle kød mere. Martinus huskede en situation fra den periode, hvor han spise nede hos Lars Larsens søster og svoger i stueetagen på Pile Alle. De havde fortalt ham at der ikke var kød i maden, men da han ved et uheld havde fået et lille stykke kød i sovsen, blev han syg og kastede al maden op igen.

Alf og Noline Lundbeck besluttede nu, at Martinus skulle have en bedre lejlighed. De talte med frk. Gregersen på Lykkesholms Alle, hvor de holdt de ugentlige sammenkomster, og Martinus blev skrevet op til den første lille lejlighed der blev ledig i den ejendom, hvori frk. Gregersen boede. Der blev allerede en lejlighed ledig i løbet af en måned, og Martinus flyttede ind.

3.17 Alf Lundbeck fortæller om Martinus, som han oplever ham som menneske.

Martinus kom nu ret ofte ud til familien Lundbeck ved Utterslev Mose. Han drak aldrig kaffe og undgik så vidt mulig te, så det endte med at familien vænnede sig til, sammen med Martinus at drikke varmt vand med sukker og fløde.

Efter at Martinus havde fået kosmisk bevidsthed blev han meget forsigtig med sit helbred. Han følte et stort ansvar for at få fuldført den store opgave han havde med udarbejdelsen af sine kosmiske analyser. Han undgik enhver risiko for at komme til skade.

Martinus havde ikke nogen positiv indstilling til sport. Han mente at musklerne blev uharmonisk udviklet, samt at sport oftest var farlig. Han var også af den opfattelse, af sportskampe var en ventil for menneskets krigsånd. Han bemærkede dog at de nuværende sportskampe er bedre end de tidligere gladiator kampe og lignende, for nu er det jo ikke mere meningen at man skal slå hinanden ihjel. Nu er der mere faste regler, og der er dommere til at overvåge kampene.

Den eneste rigtige motion han mente var nødvendig, var at spadsere ture. Martinus var en meget aktiv type, og gik meget lange ture for at få motion. Han holdt specielt meget af at gå ture om natten, og specielt juleaften og julenat. Netop på disse tidspunkter følte han, at der var en meget vidunderlig atmosfære. På disse tidspunkter er mennesker ikke så tilbøjelige til at tænke ondt om hinanden. Juleaftens eftermiddag er atmosfæren en helt anden. Den er opfyldt af menneskers begær og materialisme, sagde Martinus.

Martinus var meget følsom for menneskers tanker. Han fornemmede dem særlig intenst, når mennesker tænkte onde tanker. Når der var nogle der tænkte kærlige tanker om ham selv, kunne han føle en varm rislen ned af ryggen.

Når Martinus vandrede ude om natten kunne han se sin egen aura lyse på jorden i en cirkel. Ikke clairvoyante kunne ikke se det, men andre der ligeledes var clairvoyante kunne.

Det var naturligvis ikke helt ufarligt for Martinus at spadsere alene omkring i byen sent om aftenen. En gang da han vandrede ved Damhussøen, sprang der

tre personer frem af mørket for at overfalde ham. Martinus blev temmelig forskrækket, og spurgte dem om det var penge de ville have. De svarede ham ikke, men den ene person sagde til de andre to: ”Lad ham bare gå, vi vil ikke gøre ham noget”. Derefter forsvandt de igen uden at få noget bytte. Efter denne oplevelse blev Martinus mere forsigtig, for som han sagde: ”Man skal jo ikke udfordre skæbnen”.

Martinus kunne aldrig sige nej når en tigger bad ham om en skilling. En gang hvor Martinus stod og ventede på en sporvogn kom en tigger og bad han om en skilling. Martinus var kun i besiddelse af de 15 øre som han skulle bruge til sporvognsbilletten, og dem gav han tiggeren. Martinus kommentar da han senere fortalte om episoden var: ”Tiggeren havde mere brug for pengene end jeg, og jeg havde ikke nogen skade af at gå”.

3.18 Martinus flytter til Lykkesholms Alle 7 A på 3. sal, 1929.

Som foran nævnt blev der i foråret 1929 en lejlighed ledig i den ejendom på Lykkesholms Alle hvor frk. Gregersen boede. Det var en toværelses lejlighed, Lykkesholms Alle 7 A, 3. sal, Frederiksberg. Lejligheden var i fin stand. Der havde boet et par gamle damer umiddelbart inden Martinus overtog lejligheden. Det var derfor ikke nødvendigt at sætte lejligheden i stand før indflytningen.

Nicoline og Alf Lundbeck betalte de tre måneders husleje der skulle betales forud, og forøgede deres månedlige tilskud til Martinus, så den forøgede husleje blev dækket. Revisor Riis Magnussen, som via Løw var kommet til at kende Martinus, betalte halvdelen af huslejen. Senere betalte han i en periode hele huslejen for Martinus.

Martinus møbler var meget dårlige, hvorfor familien Lundbeck, fru Olufsberg og frk. Gregersen hver især gav Martinus nogle gode møbler som de kunne undvære. På den måde fik han nogle dejlige og bekvemme boligforhold. Frk. Gregersen forærede Martinus sit spisebord som erstatning for det lille bord han i forvejen havde, og som var alt for lille når han tegnede sine symbolbilleder.

Martinus tøj var også meget luvslidt, og familien Lundbeck ekviperede ham derfor fra top til tå.

Til at begynde med inviterede frk. Gregersen ofte

3.13 - Ejendommen med opgangen Lykkeholms Alle nr. 7A ses bagest i billedet. I denne ejendom boede frk. Gregersen, og Martinus flyttede ind på 3. sal. - e

Martinus til at spise nede hos sig, men da hun så også inviterede venner med til spisningen, tog det for meget tid fra Martinus arbejde med at skrive. Han sagde derfor, meget skånsomt, nej tak og lavede selv sin mad oppe hos sig selv.

3.19 Martinus kommer nu ud til familien Lundbeck en aften om ugen, og bliver efterhånden inviteret meget ud, 1929.

Med foråret 1929 hvor Martinus flyttede ind i sin nye lejlighed på Lykkesholms Alle, ophørte den ugentlige sammenkomst hos frk. Gregersen. I stedet for kom Martinus ud til familien Lundbeck en aften om ugen. Disse aftener fik familien til at ændre vaner, idet Alf holdt op med at ryge, hvad han ellers havde gjort lige siden sin tidlige ungdom. De holdt alle op med at drikke kaffe, og fra at være indstillet på at spise så vegetarisk som muligt, blev hele familien fuldstændig vegetarer. Det glædede Martinus, for som han sagde: ”Teoretikere har verden haft nok af, men det er praktikere den trænger til”. Vi erindrere, at Fru Lundbecks mand boede på Bornholm, og de to sønner der ikke interesserede sig for Martinus var flyttet hjemmefra. Derfor bestod familien, i denne sammenhæng, kun af fru Lundbeck samt sønnen Alf og datteren Karen.

Foruden aftenerne hos familien Lundbeck, blev Martinus også meget ofte inviteret ud til familien Løw i Ordrup. Til disse sammenkomster inviterede Løw også de af sine venner som han vidste var interesserede i Martinus arbejde. Disse mennesker

blev også Martinus venner.

Efterhånden som flere og flere mennesker blev opmærksom på Martinus arbejde, modtog han også flere og flere breve som han naturligvis skulle besvare.

Løw kunne se, at det var på tide at Martinus fik en medhjælper, så han kunne få mere tid til at skrive på ”Livets Bog”. En dag i forsommeren 1929 sagde Løw til Martinus, at han ikke kunne blive ved med at være alene om arbejdet (Sagen), han måtte have en yngre mand til hjælp. Martinus havde også selv fornemmelsen af at det var nødvendigt.

3.20 Martinus får fornemmelsen af at han vil møde en ung mand, der skal være hans medhjælper.

Martinus havde allerede i nogen tid haft fornemmelse af, at han i den nærmeste fremtid ville møde en ung mand. Denne unge mand ville blive ham til stor hjælp og følge ham som hans elev.

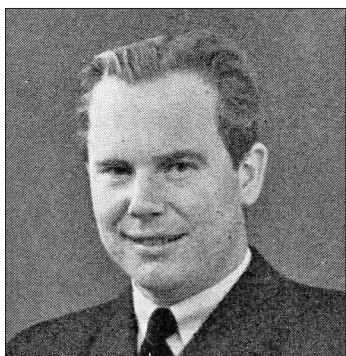
Martinus havde på et meget tidligt tidspunkt troet, at Lars Larsen skulle være hans støtte, og skulle skrive bøgerne for ham, da Martinus fra starten ikke mente at han kunne gøre det selv. Martinus blev dog hurtigt klar over, at det var ham selv der skulle skrive, og deri var Lars Larsen enig. Martinus blev også klar over, at den der skulle være hans elev skulle være ung og lærevillig, og måtte acceptere helt at lade sig påvirke af Martinus kosmiske indsigt. Han skulle helst være et helt ”ubeskrevet blad”. Dette kunne slet ikke fungere med Lars Larsen. Han var for gammel, og havde en enorm viden om andre religiøse retninger og religioner, hvilket ikke ville være heldigt i situationen som Martinus medhjælper og elev.

Selv om Lars Larsen nok i sit inderste kunne forstå, at sådan som Martinus ønskede det, måtte det være, følte Lars Larsen inderst inde, at hans egen opgave var at vogte over, og hjælpe Martinus. Med denne indstilling hos Lars Larsen var det klart for Martinus, at det på et eller andet tidspunkt ville komme til en form for adskillelse mellem dem, og at de på en måde ville gå hver sin vej. Det stod dog klart for Martinus, at Lars Larsen havde været netop det menneske som Martinus havde haft specielt brug for i de første år, hvor han skulle afprøve sin kosmiske bevidstheds rækkevidde. Vi må huske, at det for Martinus selv var meget vigtigt, at han ikke havde nogen viden om andre åndelige retninger,

da en sådan viden og indsigt eventuelt ville kunne trænge ind og forplumre hans opfattelse af de klare og fyldestgørende svar han fik på sin spørgsmål til det guddommelige, gennem sin kosmiske bevidsthed.

3.21 Martinus bliver præsenteret for Erik Gerner Larsson hos tandlæge Ivert i Hillerød, 1929.

Kort tid efter at Bernhard Løw havde sagt til Martinus at han måtte have en yngre mand til hjælp, blev Martinus inviteret til en sammenkomst hos tandlæge Ivert i Hillerød. Det var i sommeren 1929. Her blev han præsenteret for en ung mand som Ivert tidligere havde omtalt. Den unge mand

3.14 - Erik Gerner Larsson som Martinus blev præsenteret for hos tandlæge Palle Ivert. Billedet er taget omkring 1940, altså omkring 10 år efter at Martinus blev præsenteret for ham. - mi

var 22 år og hed Erik Gerner Larsson. Han havde været i lære som hande­lsgartner i sin faders hande­lsgartneri i Hillerød. Herefter havde han haft en blomsterforretning i Grenå. Han måtte opgive blomsterforretningen da han var blevet syg, og han boede nu hos forældrene i Hillerød. Sygdommen var af en sådan art, at lægerne ikke mente at han ville kunne overleve denne. Gerner Larsson havde pådraget sig et meget alvorligt mavesår allerede medens han gik i skole, og havde været døden nær flere gange. Den ulykkelige situation som Gerner Larsson var i, gjorde at han alvorligt havde overvejet at tage sit eget liv.

Da Martinus hilste på Erik Gerner Larsson var Martinus straks intuitivt klar over, at han skulle være Martinus første medhjælper. De efterfølgende samtaler som Martinus havde med Erik Gerner

Larsson viste, at han var meget interesseret i at høre om Martinus arbejde.

Martinus gjorde det klart for ham, at den første betingelse for at de kunne indlede et samarbejde var at han skulle blive rask, og en betingelse for at blive rask var at han blev vegetar. Det var han straks villig til at efterleve. Martinus gjorde ham også opmærksom på, at hans fremtid som Martinus medarbejder ikke ville blive let. Martinus følte sig overbevist om, at forsynet havde udset Gerner Larsen til at indtage en fremtrædende rolle i relation til Martinus livsopgave.

Martinus kunne i første omgang ikke aflønne Gerner Larsson. Han måtte flytte ind et sted tæt på Martinus nyhvervede toværelses lejlighed, finde noget arbejde som kunne give det nødvendige til livets ophold, og hjælpe Martinus som sekretær i den tid der kunne blive til rådighed. Dette erklærede Gerner Larsson sig allerede ved de første samtaler villig til.

Gerner Larssons forældre havde i begyndelsen meget imod dette arrangement, fordi de ikke forstod hvad det var Martinus arbejdede med, men efterhånden blev de mere tolerante, uden på noget tidspunkt at blive interesserede i Martinus arbejde.

3.22 Erik Gerner Larsson bliver Martinus første elev og medarbejder, 1929.

Erik Gerner Larsson flyttede ind på Lykkesholms Alle i august 1929. Han lejede et værelse nede hos frk. Gregersen, og spiste sine måltider hos Martinus. Gerner Larsson stillede ikke mange fordringer til den fysiske side af tilværelsen. Da der ikke var penge til at aflønne Gerner Larsson, måtte han tjene til livets ophold ved at være medarbejder ved en planteskole og blomsterhandel på hjørnet af Værnedamsvej og Vesterbrogade. Han ordnede blomster og potteplanter i villaer, og opsatte blomsterdekorationer i nogle af de større biografer. Efter en kortere periode trådte Bernhard Løw til med økonomisk støtte til betaling af Gerner Larssons fornødenheder, så han fuldtids kunne arbejde for Martinus.

Alf Lundbeck fortæller, at kort tid efter at Martinus havde arrangeret sig med Gerner Larsson som sekretær, havde familien Lundbeck inviteret dem begge ud i deres villa. De havde hørt lidt om Gerner

Larsson som Martinus havde fortalt dem, og havde derfor forventning om en mennesketype som var i samklang med Martinus ånd. De blev meget skuffet ved det første møde. Gerner Larsson var meget fremfarende, fortalte hele tiden vittigheder og tog hele tiden ordet ud af munden på de øvrige, for at få lejlighed til at tale selv. Som en konklusion på deres oplevelse af Gerner Larsson nævner Alf Lundbeck, at de jo ikke havde inviteret Erik med for udelukkende at høre ham. Da Martinus og Gerner Larsson var gået sad de med krampe i kæberne af at le, for Erik var jo vittig og morsom, men de sad med en flov smag i munden, fordi de følte at hans væremåde ikke passede rigtig ind i omgangsformen som de havde med Martinus.

Martinus havde også følt at Gerner Larsson var gået noget for vidt, og Martinus havde irettesat ham på vejen hjem, men det ændrede ikke Martinus beslutning og holdning til Gerner Larsson. Irettesættelsen hjalp lidt, men ikke så meget til at begynde med. Martinus omgangskreds var til at begynde med lidt kede af at de ikke mere kunne have Martinus på ”tomandshånd”, men det var naturligvis nødvendigt at Martinus tog Gerner Larsson med, for også på den måde at træne og undervise ham. Det var Martinus plan, at Gerner Larsson hurtigt skulle uddannes til at holde foredrag og køre studiekredse, såvel i København som i provinsen.

3.23 Alf Lundbeck starter egen virksomhed og kan nu bedre støtte Martinus, 1929.

Familien Lundbeck var på dette tidspunkt dem der støttede Martinus mest på det økonomisk plan, men på dette tidspunkt ophørte også Alf Lundbecks stilling som bogholder, da fabrikken hvorpå han var ansat, gik i likvidation. Alf gik i samarbejde med den tidligere værkfører på fabrikken, F. Nilsson med henblik på at købe en del af den gamle fabrik. Det lykkedes, og de startede sammen en filefabrik i lidt mindre format. De lejede lokaler på Glasvej nr. 6, i København, og den lille fabrik startede 30. juni 1929. Dette tiltag blev en rigtig god indtægtskilde for Alf Lundbeck og det bevirkede, at han nu kunne forøge sin støtte til Martinus i takt med at behovet steg på grund af Martinus nye tiltag.

3.24 Ved Martinus 39 års fødselsdag ser Alf Lundbeck at der er problemer i forholdet mellem Lars Larsen og Erik Gerner Larsson, som nu er Martinus medarbejder, 1929.

Den 11. august var det Martinus 39 års fødselsdag, og Martinus, Gerner Larsson, familien Lundbeck, Lars Larsen med flere var inviteret til familien Ivert i Hillerød, for at fejre Martinus. Der var på dette tidspunkt tradition for at fejre Martinus fødselsdag hos familien Ivert i Hillerød.

3.15 -
Tandlæge Palle
Ivert, Hillerød.
fotograferet
1927 - hm

3.16 - Fru
Ingeborg Ivert
og deres datter
Anne-Lise (gift
Bang).
Fotograferet
1935. - hm

Alf Lundbeck bemærkede, at der var meget forskel på den måde som de forskellige mennesker håndterede Martinus budskab på. Familien Lundbeck hav-

de jo i den tid de havde haft kontakt med Martinus, fuldstændig skiftet livsstil. De var blevet vegetarer, havde holdt op med at ryge og drikke alkohol og kaffe. Det undrede dem derfor, at der ved Martinus fødselsdagsfest blev serveret øl og kød til de gæster der ville have det. Alle spiste kød og drak øl, med undtagelse af familien Lundbeck, Martinus og Erik Gerner Larsson. Vegetarerne fik grøntsager.

En anden ting der overraskede Alf Lundbeck var, at bordet var oversået med afskårne blomster. Bordet var naturligvis meget smukt dækket, men Martinus tog afstand fra afskårne blomster. Da Alf senere talte til Martinus om det sagde Martinus, at man lige så godt kunne sætte afskårne kyllingehoveder på bordet. Både blomsterhoveder og kyllingehoveder er smukkeste når de sidder hvor de hører hjemme (Martinus siger, at man gør unødigt vold og lemlæster planterne ved at skære blomsterhovederne af. Planterne er jo også levende væsener).

Ved denne sammenkomst bemærkede man, at Erik Gerner Larsson og Lars Larsen ikke havde et godt forhold til hinanden. Lars Larsen følte allerede på dette tidspunkt, at han var skubbet bort fra Martinus, alene ved Gerner Larsson tilstedeværelse. Martinus lagde ikke op til denne følelse hos Lars Larsen, men dette noget spændte forhold udviklede sig med tiden, og der opstod ofte verbale sammenstød mellem Erik Gerner Larsson og Lars Larsen, så der fløj gnister. Martinus sagde efterfølgende: ”Forsynet har sendt ham til mig, og jeg kan ikke sige til ham at han skal gå, når jeg ingen grund har dertil”.

3.25 Alf Lundbeck fortæller om Martinus som menneske, 1929.

Som et eksempel på Martinus specielle evner til at følge med i hvad der skete omkring ham, fortæller Alf Lundbeck i sine erindringer. Engang hvor Gerner Larsson kørte med sporvogn var der meget trængsel i denne. Erik Gerner Larsson stod på bagperronen og blev skubbet så hårdt at han måtte give slip i det håndtag han holdt fast i, og måtte springe af sporvognen i farten. Heldigvis var der ingen biler, så han løb ind mod fortovet hvor han faldt og slog hovedet, hvorefter han besvimede. Han kom dog hurtigt til sig selv, og kunne selv gå hjem. Da Gerner Larsson nåede tilbage til Martinus, behøvede han ikke at fortælle hvad der var sket, for så snart han kom ind, fortalte Martinus ham hele

hændelsesforløbet med det samme. Erik Gerner Larsson blev meget overrasket over at Martinus havde evner til at følge med i tildragelser, hvor han ikke selv havde været fysisk tilstede.

Et par eksempler på Martinus ubetingede kærlighed til alt levende, giver Alf Lundbeck i sine erindringer.

Engang hvor Erik Gerner Larsson og Martinus var på besøg hos familien Lundbeck, talte Nicoline og Gerner Larsson om en palme, der stod i en potte. Palmen havde det ikke så godt. Gerner Larsson så nogle små sideskud, og sagde, at de skulle skæres bort. Han tog straks sin lommekniv og skar dem af. Martinus blev ked af det, og sagde til Gerner Larsson: ”Sådan må du ikke gøre”. Erik Gerner Larsson replicerede, at det var man nødt til når man ville passe planter. Denne konklusion må jo siges at være helt naturlig for en person som er gartneruddannet, men det viser Martinus store medfølelse med alt levende.

En anden gang, hvor man var forsamlet hos Martinus og spiste nogle æbler, skrællede Gerner Larsson æblerne og kastede skrællerne i kulkassen. Martinus sagde at det måtte man ikke, for så ville de blive brændt, og det ville være meget forkert overfor de levende celler der stadig findes i skrællerne. Martinus gik så selv hen og samlede dem op, og lagde dem i skraldespanden (det var jo inden vor nutid hvor alt affald bliver brændt).

I begge disse eksempler ser man med al tydelighed forskellen mellem det nutidige gennemsnitsmenneskes udviklingstrin, og det udviklingstrin som svarer til ”fremtidsmennesket”, den mennesketype som vil forekomme i det ”rigtige menneskerige” som Martinus nok må siges at repræsentere.

3.26 Martinus liv og ”Sagens” udvikling gennem de første syv år, hvor Martinus havde kosmisk bevidsthed.

Vi har i dette afsnit set hvad der skete med Martinus og hvordan han påbegyndte og arbejdede med sin livsopgave igennem de første syv år, hvor han havde kosmisk bevidsthed.

Det er helt iøjnefaldende, at Martinus karakter, i hvert fald udadtil, overhovedet ikke har ændret sig

fordi han fik kosmisk bevidsthed. Han er straks klar over hvad hans livsopgave skal være, og han går til arbejdet med liv og sjæl selv om han til at begynde med følte sig ganske uforberedt på denne.

Martinus har dog to store problemer der meldte sig helt fra begyndelsen:

Det første problem er, at Martinus egentlig med hensyn til almindelige færdigheder, er ganske ”uforberedt” på det som hans opgave består i, nemlig at gøre rede for noget så overordentligt vanskeligt som at forklare og gøre rede for det, han oplever og bliver oplyst om, i form af de svar, eller skal vi sige bevidsthedsbilleder han får præsenteret som svar på sine kosmiske spørgsmål til det guddommelige. Svar som han efterfølgende skal gøre forståelige for os på et for os forståeligt sprog,

Han er om muligt endnu mere handicappet end gennemsnitsmennesket, idet han kun har en meget nødtørftig skoleuddannelse. Samfundsmæssigt set langt under middel. Derfor har han meget han skal lære før han kan præsentere sin kosmologi på en sproglig og billedlig god form.

Til gengæld har han med sin nødtørftige uddannelse også den fordel, at han ikke har fået implanteret nogle forudfattede meninger om de emner han nu har til opgave at gøre rede for. Han er på en måde, set fra et jordisk synspunkt, også selv et absolut ”ubeskrevet blad” i denne sammenhæng.

Det store fortrin han så til gengæld har, og som også har været den absolutte forudsætning for at han kunne opnå sin kosmiske bevidsthed, at han med sig fra fødselen har haft et meget højt åndeligt udviklingsniveau, som vi let kan få øje på og blive bevidst om, ved at observere den måde som han håndterer livet og sine medskabninger på. Dette gælder såvel når vi ser på den del af livet Martinus har gennemlevet, som når vi ser på resten af Martinus liv som skal gennemgås i det efterfølgende. På dette område skiller Martinus sig klart ud fra almindeligt udviklede mennesker, endda fra de mest udviklede.

Det andet problem er, at Martinus ikke både kan arbejde for at tjene til sine livsfornødenheder, og arbejde intens med sin store livsopgave, at beskrive kosmologien.

Dette problem løses kontinuert hen ad vejen derved, at Martinus stifter bekendtskab med mennesker der får øje på hans åndelige storhed, og derfor gerne vil hjælpe ham økonomisk efter hver deres økonomiske evner. Den første der hjælper Martinus

økonomisk er Lars Larsen, der netop tjener gode penge på det tidspunkt hvor Martinus kommer til ham. De første mennesker der derefter støtter Martinus økonomisk findes blandt Lars Larsens familie og hans omgangskreds. Efterhånden som Martinus bliver mere udadvendt og begynder at holde foredrag for mennesker inden for kredsen af danske antroposoffer, kommer der endnu flere til.

Man kan sige, at forsynet ikke bare lægger en stor opgave på Martinus skuldre, men hjælper ham også med at løse de daglige problemer. Martinus er uden tvivl også af samme opfattelse, idet han intuitivt fornemmer, hvilke af de mennesker han kommer i kontakt med, der vil støtte ham, og herigennem vil komme til at betyde noget særlig for hans arbejde. Martinus fysiske behov er absolut meget små, og vi ser, at han hele tiden får dem dækket, når problemerne presser sig på.

Vi ser også at hans økonomiske hjælpere har forståelse for den vækst og udvikling som Martinus sag skal gennemløbe. Derfor får han ikke alene støtte til at overleve, men får også midler således at hans aktiviteter kan vokse i takt med udviklingen. Det er dog altid således, at Martinus selv, fortsat lever meget spartansk, og at det der kommer ind ekstra går til at give vækstbetingelser for ”Sagen”, som han betegner sin livsopgave.

I denne forbindelse ser vi også hvordan Martinus, af mennesker i sin omgangskreds, bliver tilskyndet til at få ansat en hjælper. Martinus erkender også intuitivt nødvendigheden af dette. På denne baggrund er det særlig interessant, at Martinus netop nu bliver præsenteret for et ungt menneske, Erik Gerner Larsson, som Martinus, på trods af Erik Gerner Larsson umodenhed på dette tidspunkt, intuitivt er klar over, ”på godt og ondt” skal være hans medhjælper i årene fremover, og det bliver i realiteten således.

Et andet interessant aspekt inden for de første syv år er, at Martinus i slutningen af perioden beskriver de store linier i sin kosmologi for lidt større kredse af tilhørere. Han får dog kun få reaktioner fra en etableret åndelig trosretning Antroposofien, som på visse områder har synspunkter der tangerer Martinus kosmologi, hvorfor nogle af disse mennesker ser at Martinus kosmiske analyser tilfredsstillende dem bedre end den Antroposofi som de tidligere beskæftigede sig med.

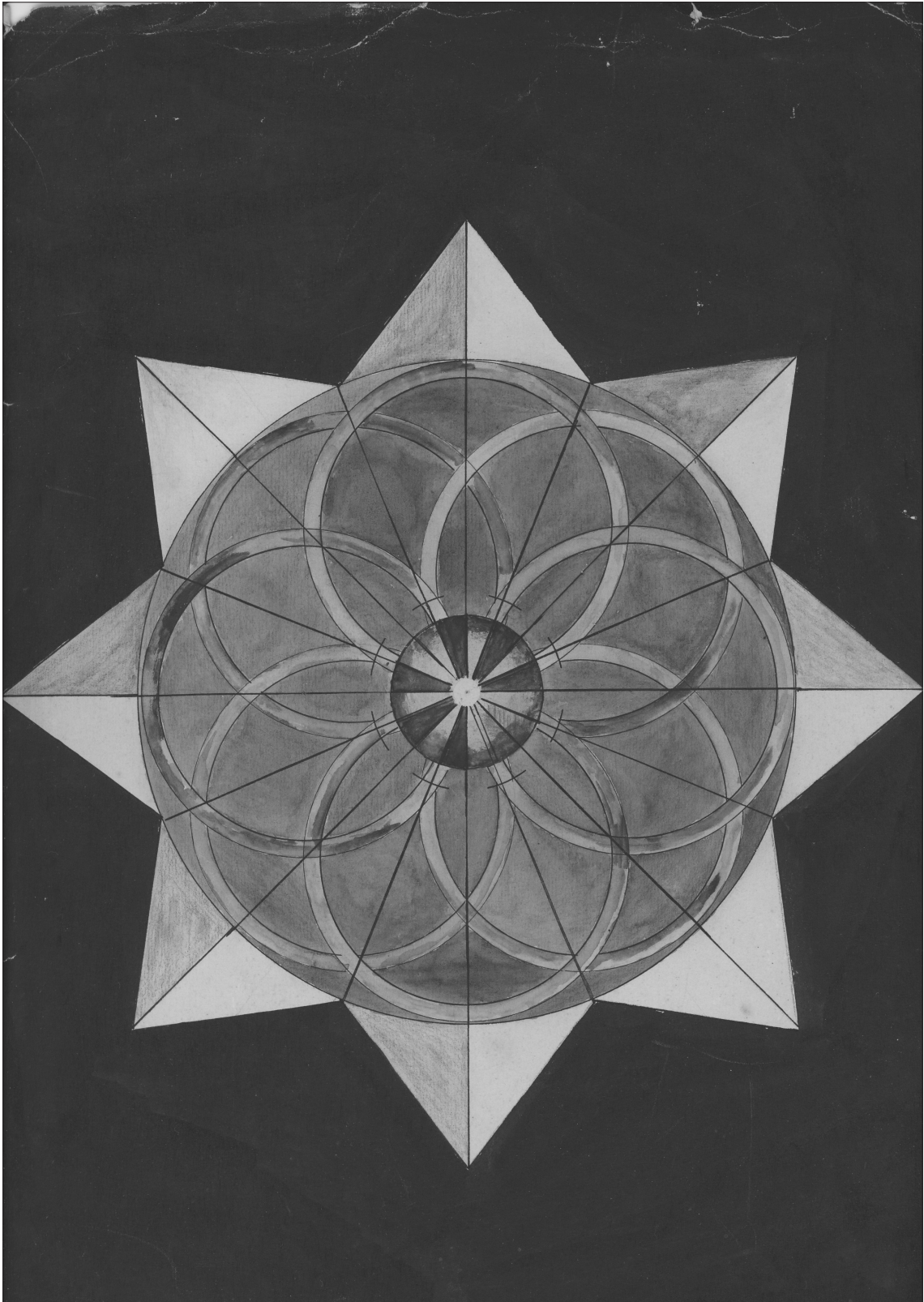
De få negative reaktioner han får er ikke underbygget af nogen større analytiske overvejelser, nærmest af

en mere diffus afstandstagen, hvorfor de ikke er særlig meningsdannende og betydningsfulde.

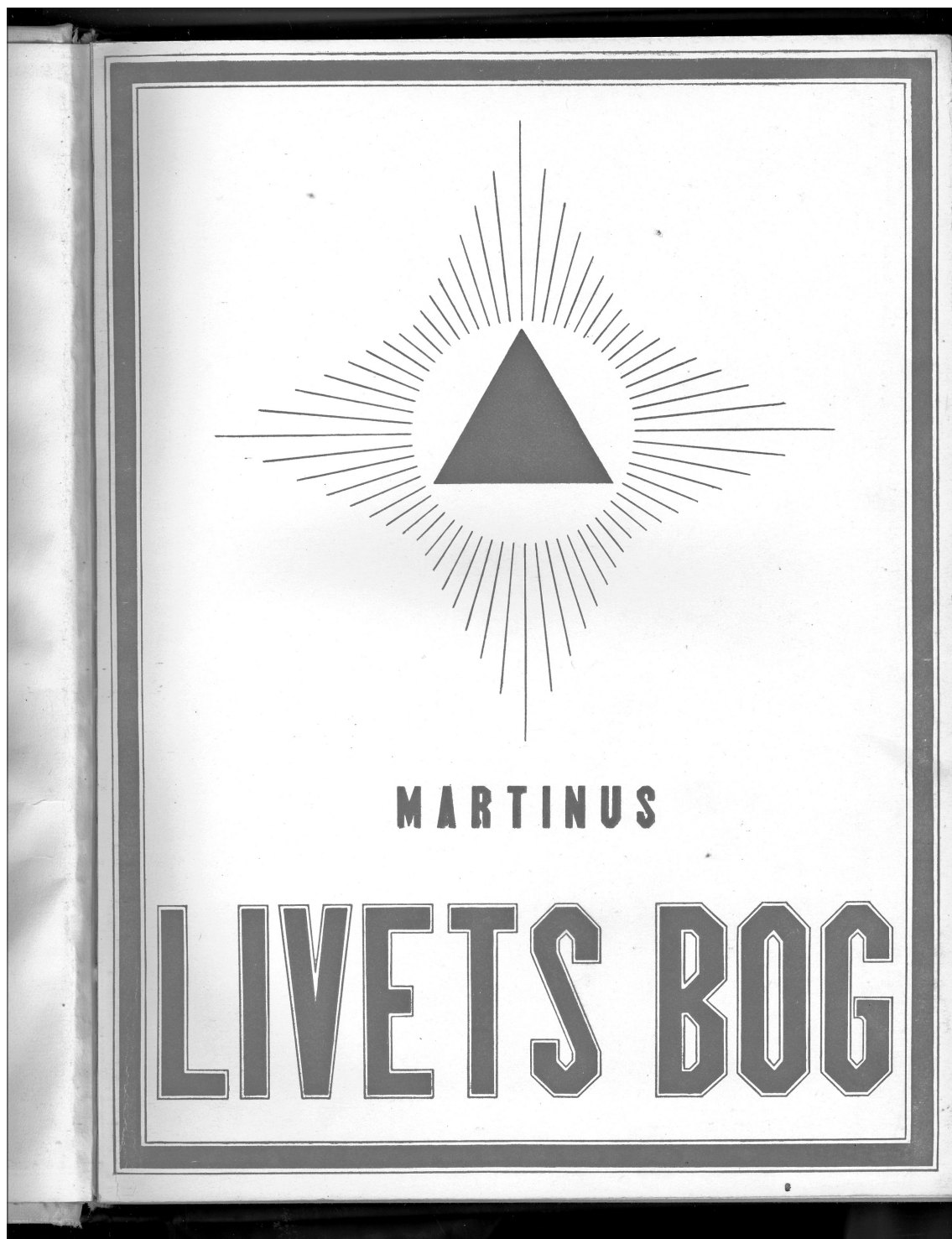
Det skal her bemærkes, at ingen af de andre religioner og trosretninger reagerer eller tager stilling til de nye kosmologiske love som Martinus gør rede for. Dette forhold kan dog nok skyldes, at f. eks. kristendommen som den forstås og praktiseres i den danske folkekirkes regi, uden tvivl følte at Martinus kosmologi ligger så langt fra den forkyndte kristendom, at der ikke er grund til at interessere sig for den. De folkekirkelige autoriteter er muligvis også af den opfattelse, at Martinus kosmologi nok, som flere andre åndsretninger vil blomstre op og gå i sig selv igen uden at efterlade sig spor, og derfor ikke er en trussel for den etablerede folkekirke.

I denne sammenhæng må det bemærkes, at Martinus ikke på dette tidspunkt har udtrykt sig klart om hvordan han betragter sin kosmologi, nemlig som en forlængelse af Kristi lære. Et aspekt Martinus formulerede langt mere kraftfuldt i de senere år, og søgte at gøre helt kraftfuldt i sit ufuldendte manuskript som han kaldte ”Det tredje testamente”.

Ser vi på de første syv år af Martinus arbejde med sin kosmologi, ser vi også at Martinus uden at ryste på hånden, forstår, med sine absolut meget begrænsede midler, at få ”Sagen” til at udvikle sig på en meget god og velafbalanceret måde, så alle nye tiltag er helt naturlige følger af de foregående.

3.17 - Et udkast til et symbolbillede som Martinus har tegnet og malet, men som han ikke fuldførte.
Formatet er 24 x 32 cm. - hm

3.18 -- Martinus udgiver første bind af "Livets Bog" i 1932.
Vi ser her den egentlige forside med guldtryk på hvid baggrund.
I den indbundne bog er denne side side 1 i bogen. - e